NORMA RAE

Micuța Jenny

Traducerea și adaptarea în limba română de

FLAVIA VOINEA

ALCRIS

Capitolul 1

– Vă rugăm să vă puneți centurile de siguranță! se auzi în difuzoare și becul roșu se aprinse deasupra ușii de la clasa a doua.

Jennifer Glenn urmă instrucțiunile și-și îndepărtă o șuviță de pe ochi. Avea părul auriu cu reflexe arămii, lung până la umeri. Își lăsă capul pe spate pentru a primi răcoarea de la ventilatorul din plafon. Ochii săi căprui aveau un aer trist.

Se gândi că ar fi trebuit să-și fi prins părul într-un coc deasupra capului. Lui Brad îi plăcea s-o vadă cu părul lăsat liber pe spate. Și ei îi plăcea să-și aranjeze astfel părul, doar că o făcea să pară atât de tânără și vulnerabilă. Dar acum, la cei douăzeci și doi de ani ai săi, se simțea mult mai matură. Dar fusese vulnerabilă, atât de vulnerabilă...

Cu doi ani în urmă, absolvise școala de secretare, ca șefă de promoție. Radioasă și încrezătoare, își sărutase părinții și urcase în autobuzul de Minneapolis. Timp de trei săptămâni, umblase pe la mai multe birouri ținând asupra ei, cu mândrie, certificatul și recomandările. Dar rezultatele fuseseră de fiecare dată aceleași.

Toți păreau impresionați de referințele ei dar, de cum o vedeau, figura lor se schimba, devenind neîncrezătoare. După a doua săptămână, Jennifer deja le putea ghici intențiile, după modul în care reacționau în fața constituției ei firave și gingașe, cu nasul cârn și o guriță roșie ce cadra perfect cu figura ei de copil. Toată lumea părea că ar vrea s-o întrebe: „Chiar ai douăzeci de ani? Nu arăți mai mult de șaisprezece!". O refuzau, invocând, oarecum rușinați, lipsa de experiență.

În a treia săptămână, când era gata să-și epuizeze toate resursele și se gândea serios că va trebui să se întoarcă acasă, norocul îi surâsese. Aproape îl implorase pe cel ce o intervievase să-i acorde o șansă pentru a-și demonstra aptitudinile. Cu o privire paternă, bărbatul acceptase să-i acorde un post de dactilografă în cadrul cabinetului de avocatură.

Jennifer își dăduse seama că noul ei șef regretase pe loc decizia, dar fusese bucuroasă că putea să le dea o veste bună părinților ei.

Timp de un an și jumătate, fusese obligată să-și ascundă firea expansivă și personalitatea exuberantă și să păstreze aparențele unei adevărate femei de afaceri. Posturile de secretare din cadrul cabinetului de avocatură Katzenberg, Petersen, Smith și Rohe erau puține și foarte căutate. După luni de muncă plictisitoate și sute de ore de bătut la mașină, se ivise și șansa ei. Secretara domnului Bradley Stevenson își părăsise brusc postul și se impusese o înlocuire urgentă.

Însoțitoarea de bord trecu pe lângă ea, împărțind reviste pasagerilor. Jennifer o refuză politicos. Prefera să privească pe fereastră, cu ochii ațintiți asupra norilor ce învăluiau avionul, pierdută în gânduri. Întâmplarea îi era foarte proaspătă în memorie, de parcă ar fi fost ieri, nu cu șase luni în urmă.

Jennifer simțise de cum intrase în biroul lui că lucrurile urmau să se schimbe. După ce fusese acuzată în mai multe rânduri că a mințit în privința vârstei, se obișnuise să-și strângă părul, ca să pară mai matură și mai sofisticată.

Știuse exact la ce să se aștepte de la Bradley Stevenson. Era cotat ca unul dintre cei mai străluciți avocați din State și unul dintre cei mai atrăgători burlaci din firmă. Deși îl mai văzuse de câteva ori în clădire, nu făcuse cunoștință cu el.

Când intrase în biroul lui, o întâmpinase zâmbitor, fixându-și asupra ei ochii negri.

– Se pare că aveți referințe foarte bune, domnișoară Glenn! Doamna Johnston, supervizoarea dumnevoastră, vă laudă ori de câte ori are ocazia.

Mai urmaseră câteva amabilități și întrebări referitoare la calificările ei, dar Jennifer știuse tot timpul că slujba era a ei. Urma să fie secretara particulară a acestui chipeș avocat. Modesta fată de fermier din Minnesota aterizase în postul cel mai râvnit din toată firma!

Dovedind o mare tenacitate, reușise în scurt timp să-i devină indispensabilă domnului Bradley Stevenson. Timp de trei luni, își sacrificase minute prețioase din pauzele ei de prânz, stătuse peste program pentru a redacta rapoarte cruciale și urmărise ca toate scrisorile importante să fie finalizate la timp.

La început, făcuse aceste eforturi doar pentru a-și demonstra eficacitatea. Cu timpul, însă, ajunsese s-o

facă pentru a fi recompensată cu un zâmbet și câteva cuvinte de apreciere. Într-o noapte, chiar o invitase la cină, în ciuda protestelor ei.

– Sunt șeful tău și îți cer să-mi ții companie în timpul cinei, îi spusese el în cele din urmă.

Râsese, apoi adăugase:

– Dacă acest lucru contravine codului tău etic, atunci închipuie-ți că vreau să-ți dictez ceva, la un pahar de vin.

– Nu trebuia să vă deranjați..., protestase ea, stânjenită.

Inima îi bătuse cu putere, la gândul că va fi cu el într-un cadru atât de intim.

– Dacă ai vreo întâlnire, spune-mi! N-aș vrea să fiu nevoit să mă apăr împotriva unui iubit gelos!

O studiase cu mare atenție, în așteptarea unui răspuns.

– Nu, n-am nici o relație! Nu prea ies în oraș.

Își regretase cuvintele în secunda următoare; semănaseră prea mult a invitație, așa că adăugase:

– De altfel, am avut foarte mult de muncă.

Petrecuse o seară minunată, la lumina lumânărilor, cu Brad – el insistase să-i spună așa – discutând despre viața ei particulară și multe altele. O condusese acasă cu mașina, iar ea îi mulțumise.

– Dacă într-adevăr ți-a făcut plăcere, îi spusese el atingându-i brațul, atunci fă-mi o favoare! Lasă-ți părul liber mâine și acceptă invitația mea la prânz. Sigur, dacă nu am nici o întâlnire la prânz... Am?

– Nu, nu ai.

Jennifer râsese copilărește, apoi ieșise din mașină și intrase voioasă în clădirea unde locuia.

Așa începuse totul – câteva prânzuri și cine, care apoi evoluaseră în ieșiri la teatru, dans, meciuri de fotbal și hochei... până când se sfârșise. Trecuseră numai două nopți de atunci!

– Asta e cursa cu cele mai multe goluri de aer, de când călătoresc eu cu avionul, declară doamna de lângă ea.

Jennifer deveni brusc conștientă de turbulențele ce zdruncinau aeronava și fu de acord cu vecina ei. Femeia, însă, avea chef de vorbă:

– Am fost în Salt Lake City cu fiica mea și bebelușul ei. E primul ei copil și i-am spus lui Richard, soțul meu, că n-ar fi corect s-o lăsăm singură în primele săptămâni. Desigur, e și prima noastră nepoțică și ardeam de nerăbdare s-o vedem. O cheamă Amy. Un nume drăguț, cu tradiție!

Jennifer aprobă și zâmbi politicos. Își dorea ca femeia să se oprească din vorbit, dar totodată îi era recunoscătoare pentru că-i alunga gândurile de la acea noapte dureroasă.

– Mergeți în Wyoming la schi? întrebă femeia. Vremea e perfectă pentru asta!

– Nu, o să stau la sora mea pentru o vreme, răspunse Jennifer.

– O, locuiește în Jackson? Și eu sunt de acolo. Soțul ei cu ce se ocupă? N-ar fi o coincidență extraordinară dacă i-aș cunoaște? Știu o mulțime de oameni de acolo!

– Sheila conduce un motel în Jackson, dar e acolo numai de doi ani. Soțul ei lucra în cadrul armatei și a fost ucis acum câțiva ani.

– Ce păcat! Nu cumva era băiatul lui Jeffries?

Jennifer aprobă cu o mișcare a capului.

– Îi știu foarte bine pe părinții lui. Au suferit enorm cât timp s-a aflat pe lista cu dispăruți în misiune. Au așteptat atâta timp, pentru ca apoi să afle că a murit!

– Da, a fost o adevărată lovitură pentru ei. De aceea s-a mutat sora mea în Jackson. Copiii ei trebuie să-și cunoască bunicii...

– Spuneai că sora ta conduce un motel. O așteaptă un sezon plin, pentru că vacanțele încep peste câteva

săptămâni! Desigur, schiorii care urmează să vină sunt doar o mână de oameni, comparativ cu hoardele de turiști care vin vara. Sora ta te întâmpină la aeroport?

– Așa bănuiesc, răspunse Jennifer.

– Sper că nu se va supăra foarte tare că nu vei mai putea ajunge.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, contrariată.

– Vremea, draga mea. Am ascultat buletinul meteo ce prevedea căderi masive de zăpadă în zonă.

– Bună ziua, vă vorbește căpitanul! se auzi o voce plăcută în difizoare. Am vești bune pentru voi, schiori! Mi s-a spus că s-au depus douăzeci și cinci de centimetri de zăpadă pe pârtii și încă mai ninge. Din păcate, vântul bate cu putere, iar vizibilitatea e foarte scăzută. Asta înseamnă că vom fi nevoiți să aterizăm în Idaho Falls, la ora 12:55. Vă mulțumim și vă urăm vacanță plăcută!

Jennifer se relaxă în scaun și privi pe fereastră, pentru ca vecina să nu observe tristețea din ochii ei. Își dorea atât de mult s-o reîntâlnească pe sora ei, mai ales după scurta conversație telefonică pe care o avuseseră cu o zi în urmă!

Deși Jennifer era cu cinci ani mai mică decât Sheila, fuseseră întotdeauna foarte apropiate. Șirul constant de scriosri trimise de Jennifer o ținuse pe sora ei la

curent cu relația ce evolua între ea și Brad Stevenson. După acea noapte fatidică, preferase să se destănuise Sheilei, decât să-și îngrijoreze părinții cu durerea și umilința ce-i măcinau sufletul.

– Brad Stevenson – sclipitor, îndrăzneț și brută! declarase Sheila. Nu mai poți lucra pentru el, dar nici nu te poți întoarce la ferma părinților noștri. Trebuie să schimbi complet decorul. Vino să stai cu mine! Totdeauna mă simt singură de Crăciun, pentru că nu am pe nimeni din familie lângă mine. Pe lângă asta, mi-ar prinde bine ajutorul tău la motel, în plin sezon. Ia primul avion, nu accept nici un refuz!

Cu ochii în lacrimi, dar fericită, Jennifer acceptase.

– Scrie-le părinților că șeful tău e bolnav și s-a internat în spital, așa că va trebui să vii la mine în vizită în perioada cât lipsește. După o vreme, le vom explica noi cumva.

Ce binecuvântare era să ai o soră ca Sheila, se gândi Jennifer. Atât de descurcăreață și de înțelegătoare! Fusese frumoasa familiei, cu un păr negru ca pana corbului și ochi albaștri, umbriți de gene lungi și dese. Jennifer fusese „cea drăguță", mai mult din cauza faptului că arăta ca un copil.

Vocea însoțitoarei de bord se auzi în difuzoare.

– Vă rugăm să vă stingeți țigările! În curând vom ateriza la Idaho Falls. După aterizare, vă rugăm să rămâneți pe locurile dumneavoastră până când avionul se va opri. Pasagerii care se îndreaptă către Jackson sunt rugați să se prezinte la casa de bilete. Ne cerem scuze pentru acest inconvenient și vă mulțumim că ați zburat cu Western Airlines.

Jennifer își strânse haina în jurul corpului, coborî treptele și se îndreptă spre clădire, printre fulgii ce dansau în vântul rece.

Majoritatea pasagerilor coborâseră înaintea ei și acum se înghesuiau în jurul ghișeelor, cerând nerăbdători relații de la funcționari.

Ea se așeză deoparte și așteptă să se liniștească situația. Privea absentă către oamenii agitați din jurul ei, când observă că o pereche de ochi căprui o studiau cu interes. Își îndreptă spatele și porni în direcția bufetului. După câțiva pași, se opri și privi în jur, ca și când ar fi căutat pe cineva, și-l observă pe străin în urma ei, insistent. Fiori reci îi trecură pe șira spinării. Auzise destule povești cu maniaci și obsedați care-și caută victimele în aeroporturi și gări, printre femeile ce par rătăcite și neajutorate. Dar, se gândi ea, poate că era doar o întâmplare și n-ar fi fost cazul să devină paranoică.

Când să intre pe ușă, simți o mână care o prinse ferm, dar cu blândețe. Se întoarse brusc și temerile i se confirmară – străinul o privea cu un zâmbet stingherit.

– Jennifer? Sora Sheilei Jeffries?

– Da. Cine sunteți dumneavoastră? întrebă ea, perplexă.

– Numele meu este Logan Taylor. Sunt un bun prieten de-al surorii dumneavoastră.

Fata îl privi cu luare-amite și observă că era un bărbat atrăgător. Puțin cam arogant și plin de el, dar cel puțin nu mai reprezenta o amenințare, așa cum greșit interpretase.

– Sora dumnevoastră m-a rugat să vă iau cu mașina. Oricum, trebuia să ajung în seara asta în Jackson. Dar cred că am putea intra să bem o cafea și să ne cunoaștem mai bine, înainte să plecăm.

– Bine, dar aeroportul pune la dispoziție...

– I-am anunțat deja că vă voi lua eu. Sora dumneavoastră m-a prins tocmai când plecam de la hotel. De vreme ce veți sta la ea, această călătorie ne va da ocazia să ne cunoaștem mai bine.

Privirea lui acaparatoare se plimbă rapid pe chipul ei.

– Ce vreți să beți? Cafea?

– Da. Neagră, te rog.

Jennifer așteptă să se îndepărteze fata care luase comanda și replică glacial:

– Mă îndoiesc că o să ne vedem des, domnule Taylor.

– Logan... Jackson Hole nu e un oraș atât de mare. Ne vom mai vedea!

Ospătărița reveni cu comanda, iar Logan se lăsă pe spătarul scaunului și-i zâmbi galeș. Gestul o irită pe Jennifer, care nu știu să-și ascundă reacția față de el.

– Logan! se auzi o voce de femeie. Logan! Deci n-ai mai plecat!

Jennifer își ridică privirea către cele două fete superbe care se așezară la masa lor. Blonda purta o haină de blană ce părea să coste cât salariul pe un an al lui Jennifer.

– Venisem s-o iau pe Rachel și dau de tine! Dacă mi-ai fi spus azi de dimineață, am fi putut veni împreună, spuse ea și-i aruncă o privire brunetei cu păr lung ce-l fixa seducător pe Logan. Nu ți se pare grozav, Rachel?

Se întoarse din nou către el.

– Trebuia să-mi dau seama că n-o să pleci pe o astfel de vreme, mai ales după noaptea pe care am petrecut-o.

Jennifer era dezgustată de modul fățiș în care-l abordau cele două tinere. Iar el părea să primească tratamentul ca pe ceva normal.

– Cine e micuța, Logan? întrebă brusc Rachel, fără să-și dezlipească ochii negri de la el.

– Ea este Jennifer, sora Sheilei Jeffries. DeeDee Hunter și Rachel Scott, făcu Logan prezentările.

– Este abia a doua săptămână din decembrie. Nu știam că vacanța elevilor a început deja!

– Nu cred că douăzeci și doi de ani este o vârstă potrivită pentru școală, replică Jennifer sec.

– Chiar ai douăzeci și doi de ani? Pari mult mai tânără.

DeeDee își pierdu rapid interesul față de Jennifer și se concentră asupra lui Logan.

– În seara asta dăm o petrecere de bunvenit pentru Rachel. Trebuie să vii și tu!

– Trebuie să mă întorc în Jackson Hole, spuse el, ignorând privirea contrariată a blondei. Am mai întârziat doar cât s-o iau pe Jennifer. Plecăm în câteva minute. Poate data viitoare...

Vrea să le țină în expectativă, se gândi Jennifer cu dezgust.

– N-ar trebui să conduci pe o vreme ca asta, protestă Rachel. Mai stai până se potolește ninsoarea.

– Nu, îmi pare rău, spuse el cu fermitate.

– Ești rău, Logan Taylor! îi reproșă DeeDee. Nu uita să faci rezervări pentru noi! Opt persoane, în weekendul de după Crăciun.

– N-am să uit.

– O să plecăm acum. Ne vedem curând, dragul meu.

DeeDee zâmbi, își descolăci brațele din jurul lui Logan, îi trimise o bezea și o împinse pe Rachel către ușă.

– Mi-a făcut plăcere, Janet.

– Și mie, DoDo, murmură Jennifer.

– Ce-ai spus? întrebă Logan, așezându-se din nou în scaunul de lângă ea.

– Nimic. Ascultă, dacă te încurc, sunt sigură că aș putea lua autobuzul aeroportului.

Degete puternice o prinseră de bărbie și o întoarseră cu fața către el. Ea se retrase rapid, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

– Pentru o clipă, am avut impresia că ai ochi verzi. Totuși, sunt căprui...

Jennifer se ridică nervoasă de la masă.

– Dacă ești gata, aș vrea să plecăm!

– Pentru o fată care nu e roșcată, ai ceva temperament! râse Logan.

Capitolul 2

Fulgii cădeau cu mare densitate, îngreunând vizibilitatea. Autovehiculul cu tracțiune integrală rula cu 50 de kilometri la oră, condus cu atenție de Logan.

Jennifer îi privi pe furiș profilul. Părea concentrat asupra drumului.

– Ei, Jenny Glenn! Ai de gând să păstrezi tăcerea timp de două ore?

– Numele meu este Jennifer, îl corectă ea, accentuând cuvintele.

– Îmi place mai mult Jenny Glenn. Îl rostești mai ușor și te forțează să zâmbești. Jenny Glenn!

Gropița din obraz deveni vizibilă când îi pronunță numele, apoi o privi cu un aer ghiduș care o tulbură.

– Urăsc numele de „Jenny"! protestă ea, chiar dacă i se părea drăguț rostit de el. Sună mai degrabă a nume de măgar!

Logan o privi din nou. De această dată, zâmbetul era mai larg și, cu siguranță, zeflemitor. Era atâta căldură în ochii lui, încât se văzu nevoită să privească în altă direcție, ca să nu cadă prizonieră farmecului său. Se înfioră ușor la gândul că ar putea deveni o victimă a bărbaților cu talente de Don Juan.

– Îți este frig? Ai o pătură pe bancheta din spate, dacă vrei să-ți acoperi picioarele.

Privirea lui se plimbă pe picioarele scoase în evidență de fusta oliv.

– Nu e nevoie. Am tresărit, nimic mai mult. Mai avem mult de mers?

– Treizeci și cinci – patruzeci și cinci de kilometri.

– Sper că Sheila nu e îngrijorată din cauza mea.

– N-ar trebui, doar ești cu mine!

Sclipirea jucăușă din ochii lui o irită.

– Iar asta presupune că totul va fi în regulă, nu? replică ea sarcastic.

Logan nu-i răspunse, atent la curba ce se ivise. Zăpada începuse să viscolească, acoperind autostrada. Dar stâlpii reflectorizanți de pe marginea drumului

formau un coridor imaginar care, împreună cu zgomotul lanțurilor antiderapante, îi dădeau un sentiment de siguranță.

– Nu prea mă placi? întrebă Logan cu ochii la drum.

– Nu fi ridicol! De-abia te-am cunoscut! minți Jennifer.

– Cine-i ridicol?! Cred că deja m-ai catalogat. Nu sunt așa cum m-a descris Sheila?

Jennifer îi aruncă o privire rece, observând părul castaniu și maxilarul puternic. Prin mintea ei treceau numai adjective de masculinitate: forță, virilitate, aroganță și, fără îndoială, foarte multă experiență în arta dragostei.

– Nu, mă așteptam la o persoană mai în vârstă, mai așezată, a unui om de casă, răspunse ea cu sinceritate. De când te cunoaște sora mea?

El râse scurt.

– E ceva timp! Eric a fost cel mai bun prieten al meu. De fapt, am cunoscut-o în același timp, dar Eric a reușit s-o cucerească. Sora ta e o femeie frumoasă! Nu am putut să ajung la nuntă; poate te-aș fi cunoscut atunci... Când Sheila s-a mutat aici, mi-am făcut un obicei din a o vizita – pe ea și pe copiii ei. Micul Eric

e un adevărat bărbat, în ciuda celor șapte ani ai săi, iar Cindy încearcă din răsputeri să-i semene.

– Se pare că-i vizitezi destul de des, comentă Jennifer.

Se gândea dacă interesul era pentru copiii celui mai bun prieten al său sau pentru femeia care, odată, îl refuzase.

– Așa este. Sora ta este o femeie foarte independentă, dar, din când în când, are nevoie de sprijinul unui bărbat. Paul și Katie, părinții lui Eric, au tendința de a-și răsfăța nepoții, ca orice bunici. De aceea, joc ocazional rolul de tată. Trebuie să-mi impun influența asupra lor, pentru ca ei să nu ceară prea mult de la Sheila.

– Ești un adevărat frate mai mare, comentă Jennifer, sarcastică.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă Logan, suspicios.

– Asta ești, nu? Mă refer la... ăăă... atenția pe care i-o acorzi surorii mele și familiei sale, răspunse ea cu falsă inocență.

– Cât timp a trecut de când n-ai mai vizitat-o? o întrebă el, mijindu-și ochii.

– Am văzut-o când a venit acasă, primăvara trecută. Dar dacă te referi la câte vizite i-am făcut aici, asta ar fi prima.

Jennifer își îndepărtă părul de pe ochi cu gest sfidător.

– Înseamnă că n-ai văzut-o niciodată petrecând o după-amiază cu copiii ei și apoi muncind până la ore foarte înaintate pentru a putea recupera timpul irosit. N-ai văzut felul în care privește în caietul de schițe și visează la momentul cînd lumea îi va admira tablourile. Nu i-ai văzut pe Eric și pe Cindy tânjind după atenția ei, în rarele momente în care sunt împreună. Sau felul în care copiii încearcă să se comporte cât mai matur pentru a nu-i îngreuna și mai mult situația. Chiar dacă nu l-aș fi cunoscut pe soțul ei, tot mi-aș fi dat toată silința s-o ajut cât pot. Poți să te strâmbi cât vrei, n-o să mă oprești!

Jennifer se simți biciuită de privirea lui. Intenționase să-l provoace și să-și arate antipatia și îndoiala față de intențiile lui. Dar reușise să-i dea jos masca de indiferență și superficialitate, care dezvăluia profunzimi nebănuite.

– Trebuia să știu că nu mai există o altă persoană la fel de sinceră și altruistă precum Sheila! murmură Logan.

Jennifer realiză că greșise. Cel puțin, acum aflase că îi putea fi de mare ajutor Sheilei.

În clipa următoare, mașina scăpă puțin de sub control. Pe porțiunea de șosea ce se vedea în față se întindea o pojghiță de gheață, apoi urma o curbă.

– Ține-te bine, Jenny! Nu cred că pot să iau curba!

Păru să reușească, dar mașina derapă și ieși de pe drum.

– Jenny! Jenny, te simți bine?

Îi dădu părul la o parte de pe față și o examină cu multă atenție.

– S-sunt bine, spuse ea cu voce tremurătoare. Dar m-am speriat îngrozitor!

– Și eu, zâmbi el. Ai vreo fractură? Te-ai lovit?

– Nu, îl asigură ea, întorcându-i zâmbetul.

Atenția pe care i-o acorda o făcea să se simtă în siguranță și-i păru rău când se îndepărtă.

– Trebuie să mă duc să văd care e situația.

Deschise portiera și fu lovit de un vânt tăios. Cercetă cu atenție mașina, apoi se întoarse.

– Am o veste bună și una rea. Cu care vrei să încep?

– Cu cea bună, zâmbi ea.

– Ne-am împotmolit!

– Doamne Dumnezeule! Atunci, care e vestea cea rea? întrebă ea, puțin alarmată.

– La vreo sută de metri în fața noastră se află o clădire al cărei coș fumegă!

În prima clipă o cuprinse furia, apoi simțul umorului învinse și începu să râdă.

– Cel puțin știu că ai simțul umorului! Ar fi fost destul de neplăcut să mergem într-o casă străină atâta timp cât ne vânam reciproc!

Bătu gânditor cu mâna pe volan.

– Încheie-ți bine haina! E destul de mers și vremea e tare rea!

Jennifer aprobă și-și puse gluga. Își îndesă mănușile și privi către Logan, arătându-i că era gata.

– Ieși pe partea mea. Zăpada e mai bătătorită aici.

Logan coborî primul, făcându-i loc.

– Cizmulițele astea n-o să-ți fie de mare ajutor, râse el, privindu-i ghetuțele îmblănite.

– Bănuiesc că sunt potrivite pentru drumurile curățate, spuse ea cu năduf.

Își strecură o mână pe sub genunchii ei.

– Ia-mă de gât! O să te duc în brațe până la șosea.

Pentru o clipă, Jennifer vru să protesteze, dar realiză că era o soluție foarte practică și-l ascultă. Se ghemui la pieptul lui, nu atât pentru a-ți feri chipul de viscol, ci pentru a-l împiedica să-i vadă roșeața din obraji.

– De aici poți să mergi pe jos, spuse el când ajunseră la șosea. Ține-mă bine de mână, ca să nu ne pierdem.

Se luptară cu vântul în rafale și zăpada viscolită ce le îngreuna mersul. La un moment dat, Logan se opri.

– O să scurtăm drumul pe aici, îi arătă el. Dacă zăpada e prea adâncă, o să te duc în brațe.

– Nu, nu! Dacă mergi în fața mea și faci cărare, o să mă descurc.

Gropițele îi apărură în obraji când zâmbi, dar nu insistă. Călcă în zăpada virgină, mișcându-și picioarele precum foarfecele, deschizând drumul.

Jennifer avea impresia că mergeau de kilometri întregi și casa tot departe părea. Simțea că i se taie respirația și i se împleticesc picioarele. Apoi se împiedică și căzu în genunchi.

– Mi-e atât de frig! De abia mai respir! se plânse ea.

Logan o ridică și o scutură de zăpadă.

– E din cauza altitudinii. Suntem la aproape două mii de metri.

Fără a-i mai cere permisiunea, o luă în brațe, iar ea nu mai avu puterea să se opună. Era recunoscătoare că se putea ține, extenuată, de umărul lui.

Când ajunseră mai aproape, mare le fu dezamăgirea să constate că nu era o clădire, ci doar o căbănuță de pădurar, pierdută printre copaci. Când mai aveau câțiva pași, ușa se deschise și apăru un bătrân slab și încovoiat. Privirea lui nu era deloc binevoitoare.

– Ce mama naibii vreți? urlă el la Logan.

– Mașina s-a împotmolit în zăpadă, răspunse el calm, ignorând tonul ostil. Am văzut fumul de la coș și m-am gândit că v-aș putea cere să ne găzduiți pentru o noapte.

– Sunteți doi nebuni dacă v-ați gândit să ieșiți pe o vreme ca asta!

Deschise ușa și le făcu loc să intre.

– Ar trebui să intri, înainte ca fata să înghețe de tot!

Logan mulțumi, intră în casă și o lăsă pe Jennifer pe podea.

– Nu am cine știe ce, dar sunteți bineveniți! mormăi el.

Când ochii i se obișnuiră cu întunericul, Jennifer observă cu stupoare că nu exista decât o singură cameră. Apoi o izbi curățenia desăvârșită – podeaua lustruită, mobila, bibelourile de pe șemineu.

– Vrei să te ajut să te descalți, Jenny? se oferi Logan, distrăgându-i atenția.

– Nu, mulțumesc.

El se întoarse către gazdă.

– Mă numesc Logan Taylor, proprietarul fermei Box T. Ea este Jenny Glenn. Vă suntem recunoscători că ne-ați primit.

– Taylor, ai spus? Cred că-l cunosc pe tatăl tău. Era un vânător renumit, nu?

Bătrânul îl privi pe Logan cu atenție.

– Nu sunt de acord cu vânatul de plăcere. Ar trebui să-i oblige să mănânce ceea ce vânează!

– Tatăl meu s-a prăpădit acum câțiva ani, dar obișnuia să vâneze destul de mult, aprobă Logan. Spunea că nimic nu se compară cu o friptură de căprioară în sânge.

– Hmm! pufni bătrânul. Bănuiesc că asta e o invitație să mâncați cu mine. Așezați-vă lângă foc, până pregătesc eu niște fripturi. Mă cheamă Carmichael.

Întinse o mână noduroasă către Logan, apoi privi către Jennifer.

– Știe să gătească?

Când văzu expresia amuzată de pe chipul lui Logan, bătrânul se îndepărtă bolborosind:

– Două lucruri nu pot să suport – o femeie care știa să gătească și una care nu știe!

Logan se duse lângă foc și-și întinse palmele către flăcări, iar Jennifer i se alătură.

– Un bătrân destul de ciudat, nu? o întrebă el.

O privi și admiră cum îi lucea părul în lumina focului. Ea aprobă în tăcere.

– Vei avea nevoie de haine uscate și calde. Mă duc să-ți iau valizele din mașină.

– Nu e nevoie, se opuse ea. Mă descurc și cu ce am pe mine.

– Prostii! i-o întoarse Logan cu fermitate.

Se ridică, trase mai aproape un balansoar și o sili să se așeze în el.

– Așteaptă aici! Mă întorc imediat!

– Măcar mai stai puțin, să te mai încălzești! insistă ea.

– Nu, dacă mai aștept mult se va înserа și nu mai găsesc drumul.

O salută vesel și ieși pe ușă.

Era teribil de amabil, se gândi ea. Putea fi destul de amuzat și de plăcut, dacă nu se implica prea mult. Oare cum ar fi reacționat Sheila, în locul ei? Probabil că ar fi fost circumspectă. Bărbații de genul lui au talentul de a face femeile să vadă exact ceea ce-și doresc. Dar învățase această lecție de la Brad Stevenson! Acum era în gardă!

Bătrânul intră brusc, înconjurat de zăpadă și trânti pachetul pe jos cu zgomot, ignorând zâmbetul ei.

– Vreți să vă ajut?

– Nu! Nu suport să intre femeile în bucătăria mea.

În acel moment intră și Logan.

– Brrr! Afară e din ce în ce mai rău, spuse el, lăsând jos valizele și apropiindu-se de foc.

– Cam așa e, aprobă bătrânul. Să-ți spun ceva despre vremea din Wyoming pe timpul iernii. Poți fi sigur de trei lucruri: unu – va ninge până vei jura că munții suferă de o formă gravă de mătreață, doi – va fi mai rece decât picioarele nevesti-tii într-o noapte de iarnă și trei – va bate vântul atât de tare, încât dinții îți vor clănțăni până-ți vor sări din gură. Și e chiar tragic când se întâmplă toate trei deodată!

Logan chicoti înfundat și atrase privirea amuzată a lui Jennifer.

– Domnul Carmichael are dreptate. Nu știi ce înseamnă iarna până nu petreci una în Tetons.

Logan îi zâmbi cu căldură.

– Există un loc unde ar putea să-și schimbe hainele?

– La baie, ușa din stânga șemineului. I-am promis lui Margaret încă de acum patruzeci de ani că o voi

face, dar a murit înainte s-o termin. Oricum, țevile alea înghețate sunt un adevărat blestem.

După ce se schimbă, Jennifer inspectă vasta colecție de cărți din biblioteca lucrată manual. Domnul Carmichael apăru cu o lampă de gaz pe care o puse pe masă.

– V-ați gândit să vă racordați la electricitate? Cablul trece chiar prin fața cabanei.

– Prea costisitor, replică el țâfnos. De altfel, pentru ce aș avea nevoie?

– Văd că aveți multe cărți, spuse Jennifer.

În rafturi se aflau exemplare din Tom Sawyer, Romeo și Julieta, Oliver Twist.

– Credeai că nu știu să citesc? se răți bătrânul.

Se îndreptă spre șemineu, de unde scoase cartofii puși la copt în jar.

– O, nu asta am vrut să insinuez, se scuză rapid Jennifer. Mă gândeam doar că...

– Știu! Că un bătrân hodorog ca mine n-ar citi genul ăsta de cărți. Ei bine, câteodată citesc și etichetele de pe conserve. Vino, stai jos! Supa e deja pe masă!

Masa, în toată simplitatea ei, se dovedi delicioasă – fripturi de cerb, nu de căprioară, cum o informă

domnul Carmichael, cartofi copți, pâine de casă, condimente foarte bine asezonate, iar în final cea mai neagră cafea pe care o băuse Jennifer vreodată.

Bău o gură din lichidul fierbinte și rămase uimită de ușurința cu care beau cei doi bărbați.

– Cafeaua e cam slabă, mormăi bătrânul Carmichael. Pot să spui că e bună numai atunci când o poți tăia cu cuțitul.

Privi spre figura perplexă a lui Jennifer și-i făcu șmecherește cu ochiul lui Logan.

– Asta-i cafea „bărbătească"! i se adresă el tinerei. E atât de tare, că o să-ți crească păr pe piept. Nu se compară cu siropul ăla cu aspect de ceai pe care-l faceți voi, femeile!

Apoi își întoarse privirea către Logan și adăugă pe un ton serios:

– Am cunoscut multe femei în tinerețea mea. Fata asta va arăta întotdeauna ca un copil. Pielea ei nu va fi niciodată ridată ca o prună uscată.

O privi pe Jennifer din cap până-n picioare și i se adresă din nou lui Logan:

– Și am observat mai devreme că are șolduri foarte frumoase, late și puternice. O să aibă copii sănătoși!

Jennifer deschise gura, surprinsă, dar o închise de îndată ce întâlni privirea dojenitoare a lui Logan.

– Dați-mi voie să spăl eu vasele, domnule Carmichael, se oferi Jennifer, încercând să scape de acest moment stânjenitor.

– Nu, o să le spăl eu.

Bătrânul se ridică rapid de la masă.

– Dacă tot vrei să te faci utilă, ai putea lua blănurile alea din cufăr și ai amenaja un pat pe podea, în fața șemineului.

Ar fi făcut orice pentru a scăpa de ochii căprui ai lui Logan, așa că făcu ce-i ceru bătrânul. Folosi o blană mai groasă ca așternut și două mai subțiri pe post de pături. Zâmbi, imaginându-și cum se va strecura Logan sub pături, lângă ursuzul Carmichael, și aranjă frumos partea de sus.

– N-am găsit nici o pernă, domnule Carmichael.

Pufnind iritat, bătrânul scotoci în sertarul unui dulap și scoase două perne de satin.

– Folosește-le pe astea!

Pe una din perne era brodat un peisaj ce reprezenta o căsuță sub care scria Casă, dulce casă, dar cealaltă îi atrase cu adevărat atenția. Desenul reprezenta o inimă roșie, cu margini de dantelă, în interiorul căreia era brodat Draga mea. Își stăpâni râsul, gândindu-se malițios care dintre cei doi va dormi cu capul pe acea pernă.

Fără să spună un cuvânt, așeză pernele una lângă alta și se ghemui în balansoar.

– Ei, vasele sunt gata, anunță Carmichael.

Apoi, târșâindu-și picioarele, se îndreptă către patul său.

– Dacă nu vă supărați, eu o să mă culc. Voi puteți să mai stați.

Jennifer rămase nemișcată, nevenindu-i să creadă. Abia îl auzi pe Logan, care spuse repede:

– Mă gândeam... vă deranjează dacă ar dormi Jenny în patul dumneavoastră în această noapte?

– În patul meu? exclamă contrariată gazda. Dar ce are cel pe care l-a pregătit ea pe podea?

Jennifer se uită uluită la bătrân, la Logan și apoi la blănurile de pe podea. Simți cum o cuprinde furia. Era un coșmar... nu putea fi adevărat!

Dintr-o dată, șemineul vechi de cărămidă fu înlocuit cu unul modern, strălucitor, blănurile fură înlocuite de pături plușate pe care ea stătea în brațele lui Brad Stevenson. Ea îl săruta... nu, se lupta cu el, împingând mâinile ce încercau să-și facă loc pe sub pulovărul ei. În cele din urmă, reuși să se elibereze. Brad urla la ea:

– Nu încerca să faci pe nevinovata cu mine! Știai exact unde se va ajunge de când te-am invitat la mine. Fețișoara ta de copil nu mă va mai înduioșa acum! Te-am luat cu frumosul și cu zăhărelul timp de două săptămâni și tu... Acum e rândul tău!

Își aminti că-l privise cu dezgust. De acest om voia ea să se îndrăgostească? De acest... lup?

Apoi fugise. Fugise până când nimerise aproape în aceeași situație.

– Ăsta e patul meu, spuse bătrânul. Voi sunteți tineri, oasele voastre sunt mai bune decât ale mele. O noapte dormită pe podea n-o va răni cu nimic!

– Dar nu înțelegeți, șopti Jennifer cu o voce gâtuită. Nu suntem căsătoriți...

– Veți fi! Am văzut eu cum vă uitați unul la altul!

Privi spre Logan zâmbindu-i conspirativ și adăugă pe un ton de arțag:

– E casa mea și vă spun că voi dormi în patul meu!

Capitolul 3

Logan se ridică și se duse lângă foc. Jennifer se apropie de el, îi atinse mâna și-i șopti:

– Te rog, trebuie să faci ceva!

Logan îi studie chipul și privirea înfricoșată.

– Nu știu ce am putea face.

– Sub nici o formă n-aș putea dormi în același pat cu tine!

– Nu dispera, îi spuse el cu blândețe. Hai să privim lucrurile la rece. Suntem doi oameni maturi și suntem complet îmbrăcați. În plus, eu o să dorm pe partea de lângă foc, iar tu poți folosi ambele pături.

Jennifer se gândi că propunerea lui avea sens și, oricum, nu aveau de ales.

– El e un om bătrân, Jenny. Și, oricum, eu n-aș încerca să te violez. Pentru că avem un martor! zâmbi el poznaș.

Ea îl privi cercetător. În afara gropiței din obraz, părea destul de sincer.

– Bine... cedă ea într-un final. Dar încetează să-mi mai spui Jenny! Și te avertizez – dacă...

– Nu-ți face griji, mustăci el și-și ridică palma a promisiune. Jur că-mi voi ține mâinile acasă.

Logan o împinse ușor către blănuri.

– Eu mă duc să fumez.

Jennifer nu-l contrazise. Deși se vârâse sub pături, îl privea cu neîncredere. Apoi observă că perna cu inima roșie se afla la căpătâiul ei. Se întinse și o schimbă repede cu cea de pe partea lui.

– Noapte bună, Jenny Glenn, spuse el, amuzat de gestul ei.

– Noapte bună.

Se întoarse cu spatele la șemineu și închise ochii. Tăria podelei, greutatea blănurilor sau poate duritatea pernelor o împiedicau să adoarmă. Trupul i se încordă când îl simți pe Logan apropiindu-se. Închise repede ochii. El ridică prima pătură și... atât. Doar prima pătură, așa cum promisese!

Ținându-și respirația, ascultă cu urechile ciulite mișcările lui, dar el se așeză liniștit pe spate.

– Culcă-te, Jenny. Totul va fi în regulă!

Ca la comandă, mușchii ei se destinseră și adormi aproape imediat, cu un ciudat sentiment de siguranță în suflet.

***

– Ai ochi strălucitori dimineața!

– Nu-mi vine să cred cât e de frumos afară, murmură Jennifer, privind copacii și clădirile din depărtare, acoperite de zăpadă. Nici măcar nu mai simt frigul. Parcă ar fi pudră, nu zăpadă!

– Asta pentru că nu mai bate vântul.

– Privește copacii, continuă ea. Parcă ar avea zahăr pudră presărat pe vârfuri. Iar pinii aceia de pe deal parcă ar avea gumă se mestecat agățată de ramuri.

Se vedea cu ochiul liber încântarea și bucuria de pe fața ei.

– Logan! Uită-te puțin la acel vârtej de zăpadă, exclamă ea, râzând voioasă.

– Începusem să cred că mi-ai uitat numele, spuse el provocator și veni lângă ea.

Jennifer îi aruncă o privire scurtă.

– Uite cum se răsucește acolo, în colț! Ca frișca bătută pe prăjitură!

– Ție ori îți plac dulciurile, ori n-ai mâncat micul dejun!

– Cui îi trebuie așa ceva? râse ea, cu un aer mucalit. O farfurie de zăpadă, lapte și miere e tot ce vreau!

– Așadar, vrei zăpadă...

Logan lăsă lemnele jos. O lucire diavolească îi juca în priviri.

– Logan Taylor, să nu îndrăznești! țipă ea când văzu că ia zăpadă de jos și o face bulgăre.

Se întoarse și bulgărele o nimeri în spate. Urmară alții, în vreme ce ea se lupta cu înverșunare să nu se lase mai prejos. Un bulgăre bine țintit o nimeri în picior și căzu. Logan o întoarse pe spate.

Părul roșu-auriu contrasta puternic cu albul zăpezii. Ochii lui se mijiră și gropițele îi apărură în timp ce-și lăsă ușor trupul peste trupul ei.

Dintr-o dată, Jennifer realiză poziția în care se aflau și zâmbetul îi dispăru.

– Nu, suspină ea și dădu să se ridice.

El o prinse rapid de mâini și i le imobiliză pe lângă corp.

– Aștepți momentul ăsta încă de când ne-am cunoscut. N-aș vrea să te dezamăgesc!

Își lipi buzele de gura ei, cerând un răspuns pe care ea nu voia să i-l dea. Jennifer se lupta cu simțurile. N-ar fi vrut să se bucure de tandrețea posesivă a sărutului, dar își dădu seama îngrozită că buzele i se mișcau, răspunzând pătimaș. Instinctul preluase controlul asupra bătăliei dintre rațiune și simțire.

Cu o mișcare bruscă, Jennifer își răsuci capul și-și eliberă mâinile.

– Te-a rănit destul de rău, spuse Logan.

– Ce vrei să spui?

– Mă refer la bărbatul pe care l-ai părăsit.

– Nu!

Răspunsul ei fusese ferm, ochii arzându-i de mânie.

– Prostia și ignoranța mea m-au rănit, nu el. N-am putut recunoaște un lup nici când l-am avut în fața ochilor. Am fost prea orbită de farmecul și manierele lui.

– Iar acum?

– Acum pot vedea dincolo de orice deghizare. Sper că și sora mea e în stare de așa ceva, spuse ea sarcastic.

Deodată se auzi un clinchet. Logan privi în acea direcție, apoi spuse:

– Cred că e Carmichael. Și-a înhămat calul ca să scoată jeepul din râpă. Ar trebui să-ți strângi lucrurile.

După ce ea făcu doi-trei pași, el adăugă:

– Nu te aștepta la scuze. Acel sărut ți-a plăcut și ție, în aceeași măsură. Și dacă n-ai fi o ipocrită, ai recunoaște!

Jennifer făcu ochii mari. De ce îl lăsase să afle că se simte atrasă de el? De ce-i pusese în mână o asemenea armă?

– Bărbații ca tine întotdeauna trezesc instinctele primare într-o femeie! strigă ea. Inclusiv instinctul de supraviețuire!

Se răsuci și fugi spre cabană, mulțumită că salvase măcar o fărâmă din mândrie.

După ce jeepul fu repus pe șosea, călătoria nu dură mai mult de douăzeci de minute. Jennifer se decise să rupă tăcerea și se întoarse către el, dar Logan i-o luă înainte:

– Orașul își trage numele de la un înaintaș, care avea obiceiul să pună capcane pentru animale prin văile numile găuri de oamenii locului. Fiindcă Davey Jackson obișnuia să-și pună cursele în această zonă, partenerii lui au numit locul gaura lui Jackson (Jackson Hole).

– Dar ce-mi poți spune despre munții Grand Tetons? Numele provine de la indieni?

– Nu. De fapt, cele mai înalte trei vârfuri ale muntelui și-au primit numele de la niște comercianți de blănuri vorbitori de franceză. Le-au spus Les Trois Tetons sau Cei Trei Sâni, cel mai înalt fiind numit Le Grand Tetons.

– O! murmură Jennifer, jenată.

– O să te duc acasă la Sheila. S-ar putea să fie plecată, dar măcar vom lăsa bagajele.

După ce luă o curbă, Logan încetini în dreptul unei pitorești case de lemn.

– Asta e mașina ei. Se pare că ai noroc!

Un uriaș St. Bernard apăru de după un colț al casei, lătrând și dând frenetic din coadă.

– Iată și primul membru al comitetului de întâmpinare! zâmbi Logan și coborî din mașină.

Zâmbetul lui o tulbură atât de mult încât rămase nemișcată. Simți că nu va fi ultima oară când virilitatea lui va avea acest efect asupra ei.

Se dezmetici abia când îl auzi comandându-i câinelui să se liniștească. Coborî și ea și veni lângă el.

De pe aceeași parte a casei, mai apăru ceva – două mogâldețe ce veneau în fugă, una în roșu și alta în albastru.

– Unchiule Logan! strigă cea albastră. Am fost atât de îngrijorați!

Jennifer privea cu un amestec de neîncredere și mirare această privire călduroasă.

Logan îi luă în brațe, râzând.

– Mami a spus că tlebuia să vii seala tlecută.

Jennifer zâmbi când o recunoscu pe Cindy.

– Am rămas blocat cu mătușa Jenny în viscol. A trebuit să așteptăm până dimineață ca să putem fi scoși. Acum spuneți-mi, unde e mama voastră?

– În casă, răspunse Eric. Ai stat toată noaptea în viscol?

– Nu, am stat într-o casă din apropiere. Mai bine ați saluta-o pe mătușa voastră, până nu crede că nu vă bucurați s-o vedeți.

Ca la comandă, perechea colorată se întoarse către ea și murmură niște saluturi. Jennifer știa că nu se putea aștepta la mai mult deoarece copiii o văzuseră doar de câteva ori, și asta când erau mici. Privi cu regret după ei când alergară spre casă. Simți apoi privirea lui Logan și se întoarse către el.

– Ești puțin surprinsă de primirea pe care mi-au făcut-o? o întrebă el, insinuant.

– De ce aș fi? dădu ea nepăsătoare din umeri.

– Pentru că animalele și copiii simt oamenii buni.

O replică acidă îi veni pe buze, dar se abținu când o văzu pe sora ei venind în fugă din casă. Logan părea amuzat de furia ei.

Jennifer se întoarse și se îmbrățișă călduros cu Sheila. Fu recunoscătoare pentru că sora ei preluase controlul conversației. În scurt timp, toți intrară în casă, iar bagajele ajunseră în mijlocul micuței sufragerii.

– Avem cafea și gogoși în sufragerie, spuse Sheila. Sunt sigură că poți lua o pauză de cafea înainte de prânz.

– Va trebui să amânăm, Sheila, se scuză Logan. Sunt sigur că mama e îngrijorată din cauza mea, așa că ar fi bine să trec și pe la ea înainte să mă duc la fermă.

– Dar îi poți telefona de aici, insistă ea.

– După cum ți-ar spune și ea, una e să auzi pe cineva la telefon și alta e să-l vezi în persoană. Pe lângă asta, bănuiesc că tu și Jenny aveți destule de vorbit înainte să pleci la muncă.

– Jenny?! râse Sheila, privind-o pe sora sa. O, cu asta sigur i-ai câștigat inima!

– Eu și Jenny Glenn... ne-am făcut niște impresii puternice unul despre celălalt. A fost o excursie pe care n-aș fi vrut s-o pierd pentru nimic în lume.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Ar fi timpul să plec, Sheila.

– Nu pleca, unchiule Logan, eu și Cin vrem să ne faci o cazemată din zăpadă!

– Altădată, le promise el.

– Devreme ce trebuie să pleci... lasă-mă să-ți mulțumesc că ai luat-o de la aeroport și ai adus-o aici pe sora mea.

Jennifer privi cu disperare cum Sheila se ridică pe vârfuri și-l sărută ușor pe ambii obraji. Temerile ei deveneau realitate – sora ei era atașată de acest bărbat. Simțea că-i vine să-i scoată ochii când îi veni rândul să-și ia rămas-bun.

– La revedere, Jenny Glenn. Ne mai vedem!

– Jenny Glenn! răsună vocea Sheilei ca un ecou.

Îi făcu surorii sale cu ochiul de îndată ce ușa se închise în spatele ei.

– Te rog, nu începe și tu! o apostrofă Jennifer.

– Dar îmi place cum sună! Mă mir cum de nu te-am strigat și eu așa până cum.

– Probabil pentru că mama n-a suportat niciodată poreclele. Sunt de acord cu ea!

Se îndepărtă de Sheila, nemulțumită să observe că aceasta părea să aprobe tot ce făcea Logan.

– Mătușă Jenny, vlei să vezi camela mea? o întrebă Cindy. Am o mulțime de jucălii!

– Mai târziu, Cindy, o expedie rapid Cindy. Ia-l și pe Eric și fugiți afară, la joacă. Și, pentru numele lui Dumnezeu, luați-l și pe Rags cu voi!

În câteva secunde, îi dădu afară și se întoarse către Jennifer.

– Hai în bucătărie, să bem o cafea. Apoi, poți să-mi povestești tot!

Jennifer nu-i spuse chiar tot. Sheila părea să aibă o părere bună despre Logan, așa că nu-i povesti momentele jenante prin care trecuse cu o seară în urmă.

Schimbă rapid subiectul și o întrebă despre copii și despre motelul unde lucra. Sheila îi explică de ce ezita să-i ducă pe cei mici la părinții lui Eric, care erau prea bătrâni și-i răsfățau prea mult; Jennifer se oferi să aibă grijă de ei și, uneori, să-i țină locul la motel, pentru ca sora ei să aibă mai mult timp liber.

În zilele următoare, Jennifer se simți mai apropiată atât de sora ei, cât și de copii. Îi făcea plăcere să se amestece din nou în treburile casei, să gătească pentru toată familia și să se ocupe de sarcinile care deveniseră o povară pentru Sheila.

În ceea ce-l privește pe Brad Stevenson... ochii care nu se văd, se uită.

Dar nu era la fel de ușor și-n cazul lui Logan Taylor! Dacă n-ar fi fost copiii care spuneau mereu „unchiul Logan a făcut, a spus, a dres", poate că i-ar fi fost mai ușor. Măcar nu-l văzuse în cele opt zile de când venise și era mulțumită pentru asta.

Sheila avea o după-amiază liberă și insistase ca Jennifer să-și rezolve treburile personale. Pentru că mai avea de făcut cumpărături de Crăciun, acceptă; era ușor să cumpere cadouri pentru Eric și Cindy, dar se văzu obligată să intre în trei magazine înainte să găsească un costum albastru despre care știa că i se va potrivi surorii ei.

Cu pachetul sub braț, Jennifer se duse în piața centrală și se opri în fața unei arcade din coarne de elan. O mai văzuse de câteva ori, dar copiii nu păreau interesați de ea. Pentru Jennifer, însă, rețeaua complexă de trofee era uimitoare. Aflase de curând că

astfel de trofee erau decorațiuni obișnuite în Jackson; chiar și motelul unde lucra Sheila avea câteva trofee uriașe. Dar această arcadă pur și simplu o fascina.

– Nu încerca să le numeri, pentru că sunt prea multe, se auzi o voce în spatele ei.

Jennifer se întoarse brusc și-l văzu pe Logan Taylor la doi pași de ea, privind-o insistent.

– Nu le număram, replică ea sec.

– Admirai arta noastră populară? întrebă el, sarcastic.

– Da, dacă vrei să știi! Mi se pare fascinant.

– Multă lume crede asta. Sunt coarne de elan, știi?

– Cum au găsit atât de mulți?

– Nu e prea greu. La nord de oraș este un adăpost de iarnă pentru elani sau wapiti, după numele lor indian. Toți masculii își schimbă coarnele o dată pe an, ca și cerbii.

– Am auzit pe cineva vorbind despre acest refugiu, dar n-am crezut că e cine știe ce. Câți elani sunt în zonă?vocea lui era ușor iritată, pentru că făcea mari eforturi să mențină conversația pe un ton cât mai neutru.

– Între șase și opt mii.

– Așa mulți? se miră ea. Ce fac cu toate coarnele?

– Numai masculii au coarne, râse Logan. În fiecare primăvară, cercetașii le adună și se organizează o licitație în scopuri caritabile.

Logan schimbă subiectul:

– Nu ți-e frig? Hai să bem o ciocolată caldă.

– Eu...

Jennifer dădu din cap, ezitant. Nu voia să fie cu el, pentru că știa că îi era greu să se concentreze în preajma lui.

– Ți-e teamă?

– Sigur că nu! replică ea, dregându-și vocea.

– O să mergem la un restaurant din centru. Foarte public! râse el, accentuând ultimul cuvânt. Poți să vezi și schiorii.

– Bine, cedă ea, negăsind o scuză plauzibilă.

O luă de talie și o conduse către restaurant. Chiar și prin haina groasă, putea simți atingerea lui.

– Văd că încă mai porți cizmulițele alea caraghioase, zâmbi Logan.

– Drumurile sunt curățate, așa că nu văd de ce le-aș purta pe cele noi.

– Deci, ți-ai cumpărat altele!

– Sunt atât de butucănoase, încât mă simt ca un pădurar în ele, râse ea.

– Și tu, care mă considerai pe mine vanitos, Jenny Glenn!

– Nu-mi mai spune așa! Cred că ești mai curând arogant decât vanitos.

– Și eu care credeam că ai revenit la sentimente mai bune de când stai aici! spuse el, cu un fals regret în voce. Și se mai spune că absența apropie oamenii...

– Tu nu prea ai fost absent!

O ajută să se așeze, apoi luă loc pe scaunul din fața ei, privind-o mirat.

– Ești mereu prezent în discuțiile de la Sheila, explică ea. De ce-ți spun copiii „unchiule"? A cui a fost ideea?

– A copiilor. Nici eu, nici Sheila n-am văzut nimic rău în asta. Și-au imaginat că mă vor câștiga, numindu-mă membru onorific al familiei lor. Și eu, și ei luăm lucrurile în serios.

Ospătărița le aduse comanda. În timp ce sorbea din cafea, Jennifer îl studie pe ascuns pe Logan. Pieptul lat, determinarea din priviri, atitudinea cuceritoare... Îl compară cu Brad, dar Logan nu avea acea șiretenie care-l caracteriza pe omul care o rănise atât de mult. Era prima oară când își dădea seama de acest lucru.

– Încerci din greu să mă descifrezi, nu-i așa, Jenny? De ce nu iei lucrurile așa cum sunt?

– Dacă te-ai ars o dată sufli și-n iaurt, încercă ea să râdă.

– Dar eu nu vreau să-ți fac nici un rău!

– Vrei să spui că un bărbat versat ca tine nu încearcă să se culce cu toate femeile pe care le întâlnește?

– Te referi la blonde sau la toate femeile, în general? Bănuiesc că ai impresia că acel sărut din zăpadă te-a făcut o femeie învinsă. A fost doar un sărut, nimic mai mult!

Jennifer vru să se ridice și să-i șteargă zâmbetul de pe față cu o palmă. Furia făcu să-i tremure degetele încleștate de marginea mesei.

– Biata Jenny Glenn! zâmbi Logan. Atât de indignată! Ai o față de înger, dar înăuntrul tău joacă focuri diavolești. Adevărul este că mă amuză să alung aerul acesta inocent de pe chipul tău.

– Atunci, dă-mi voie să-ți sugerez să cauți pe altcineva, pentru că pe mine nu mă amuză deloc.

Își luă geanta și mănușile și se pregăti să plece.

– Termină-ți ciocolata, Jennifer!

Expresia de pe fața lui era neschimbată, dar ceva din privire o opri să plece. Cu o atitudine teatrală, își scoase mănușile și trânti geanta pe masă, apoi își întoarse privirea spre fereastră, urmărind schiorii de pe pârtie.

– Schiezi?

– Da, răspunse ea calm, fără să întoarcă privirea.

– Schiezi bine?

– Sunt o amatoare cu experiență.

– Va trebui să ne asigurăm că vei avea șansa să încerci pârtiile cât vei sta aici.

Vocea lui era prietenoasă, dar Jennifer încercă să nu se lase păcălită.

– Nu am nevoie de escortă ca să schiez!

– Vrei să spui că nu ai nevoie de mine, Jenny Glenn! Dar nu te duce singură pe pârtie, cel puțin prima dată. Ia pe cineva cu tine!

Deși o spusese pe un ton indiferent, în vocea lui se simțea o notă de îngrijorare.

– Dacă ești gata, să mergem. Mașina mea este afară și vreau să vorbesc ceva cu Sheila. Fii sigură că e singurul motiv pentru care te conduc acasă.

Capitolul 4

– Mașina e aici, indică el un loc în parcare.

Când își ridică privirea, Jennifer văzu un automobil luxos, în locul jeepului la care se aștepta. Era atât de surprinsă, încât el se simți dator să explice:

– În timpul iernii o țin în garaj, dar o mai scot din când în când ca s-o mențin în formă. În plus, e albă și e ușor de pierdut în zăpadă. Eu o găsesc foarte greu, glumi el.

Deschise portiera și o ajută pe Jennifer să urce. Ea admiră mașina în tăcere până când el o ocoli și urcă la volan.

– Nu pot să înțeleg cum de-ți vine greu s-o găsești în zăpadă, spuse ea cu cel mai dulce zâmbet. Tot ce ai de făcut e să privești în interior și să vezi că e la fel de neagră ca inima ta.

Râsul lui puternic și cald răscoli mașina.

– Știam eu că n-o să reziști să te abții prea mult timp de la răutăți!

Privind pe fereastră, Jennifer înțelese că el nu voia s-o impresioneze cu mașina. Nu voia decât s-o stârnească și reușise acest lucru!

Când ajunseră la locuința Sheilei, Logan îi luă bagajele. Imediat, fură asaltați de cei doi copii.

– Ne-ai adus cadourile de Crăciun?

– Nu, astea sunt ale mătușii Jenny.

– Ne-am luat blad, unchiule Logan, strigă veselă Cindy. E în baie. Mami a zis că tlebuie să mai așteptăm înainte să-l împodobim! Hai să-l vezi, te log!

– Vino și tu, mătușă Jenny! o luă Eric de mână.

– Jennifer, îl corectă ea, exasperată de modul în care-l imitau copiii pe Logan.

– Da, vino și tu! se alătură Cindy fratelui său.

– Mai târziu, promise ea.

Era ultimul lucru pe care și-l dorea – să se înghesuie cu Logan într-o încăpere mică precum baia!

– Logan! Se auzi vocea Sheilei pe hol.

Apăru în cameră cu părul strâns sub un prosop.

– Nu mă așteptam să te mai văd azi.

– Vreau să vorbesc ceva cu tine.

Avea o figură serioasă când vorbea cu Sheila, nu expresia amuzată și arogantă pe care o afișa de câte ori vorbea cu Jennifer.

– Dar, mai întâi, mă duc să văd bradul.

– Cum dorești... murmură Sheila, care se întoarse către sora ei. Ar trebui să vezi și tu bradul. Copiii l-au ales. Parcă suferă de malnutriție! Cindy a spus că n-o să-l cumpere nimeni, dacă nu-l luăm noi, și o să fie singur de Crăciun. E clar că n-am avut de ales...

– E clar, repetă Jennifer, impresionată de altruismul fetiței.

– Ți-ai făcut cumpărăturile? o întrebă Sheila. Nici prin cap nu mi-a trecut că o să-l aduci acasă pe Logan. Dacă știam, aș fi întârziat cu spălatul pe cap.

– Ne-am întâlnit întâmplător în oraș, se grăbi Jennifer să explice, pemtru ca sora ei să nu interpreteze greșit. A insistat să mă aducă acasă.

– Drăguț din partea lui.

– Da...

Sheila căzu pe gânduri, privind în direcția băii.

– Câteodată mă simt vinovată pentru felul în care copiii cerșesc atenția lui Logan. Dar și lui pare să-i placă!

Se opri brusc și se întoarse către Jennifer.

– Îți mai amintești jocul nostru în care luam un nume și-i alăturam două adjective? Lui Logan i s-ar potrivi „loial" și „iubitor". A făcut multe pentru mine și pentru copii.

Aceste adjective erau departe de „zeflemitor" și „arogant", la care se gândise Jennifer!

– Cum ți se pare superbul nostru brad de Crăciun? îl întrebă Sheila pe Logan.

– Cindy mă asigură că va fi minunat, dar eu mă tem că unele ramuri nu sunt suficient de solide să țină nici măcar un glob.

Copiii ieșiră să se joace cu câinele, iar Logan schimbă subiectul:

– Sheila, am trecut astăzi pe la motel. N-o să ghicești niciodată cine s-a cazat – Dirk Hamilton!

Sheila se albi și mâna începu să-i tremure.

– Serios? Mă întreb ce caută aici, în perioada asta.

– Ssunea că vrea să facă niște peisaje de iarnă pe munții Teton.

Logan urmărea cu atenție reacția Sheilei:

– Dacă vrei, pot să-i cer să stea în altă parte.

– Nu fi ridicol, spuse ea repede.

Prea repede, își spuse Jennifer.

– De ce să dea banii la un alt hotel, când poate sta la noi? De altfel, nu mai înseamnă nimic pentru mine. Și dacă mă gândesc bine...

Se opri și se întoarse către Jennifer.

– Jennifer mi-ar putea ține locul la recepție o perioadă.

Ea avu impresia că Logan o săgetează cu privirea, interzicându-i să refuze. Dar cine era acest Dirk Hamilton?

Atât Sheila, cât și Logan așteptau un răspuns.

– Sunt de acord, spuse ea, iar Sheila răsuflă ușurată.

Dar Logan nu părea convins, așa că se simți obligată să adauge:

– Chiar îmi doream să fac și altceva. Am cheltuit o grămadă de bani pe școală și ar fi păcat să irosesc tot ce am învățat.

– Așa vrei să tratezi problema, Sheila? întrebă el încet, dar tăios.

– A vorbit foarte clar, Logan! interveni Jennifer, înainte ca sora ei să se piardă cu firea.

– Cred că faci o greșeală, Sheila. Dar n-am timp să discutăm acum!

Jennifer îl conduse, apoi se întoarse la sora sa, care părea extrem de tulburată.

– Cine e acest Dirk Hamilton?

– Un artist, răspunse Sheila, pe un ton ce se voia indiferent. A fost aici vara trecută, să picteze.

În acel moment, copiii și St. Bernardul năvăliră pe ușă.

– De câte ori v-am spus să nu mai aduceți câinele în casă când afară e noroi?

Vocea neobișnuit de stridentă a mamei îi blocă pe copii.

– N-ați auzit? Dați-l afară, imediat! continuă ea, pe un ton mai controlat.

Copiii se supuseră, dar pe Jennifer o duru să vadă chipurile lor speriate.

– Sheila...

– Uite ce e, el era interesat numai de câteva portrete de-ale mele. Eu nu ți-am cerut niciodată să-mi vorbești despre Brad, așa că nici tu... Nu vreau să mai discut despre asta!

***

Munca de recepționeră la motel nu era grea, dar părea interminabilă, din cauza schiorilor. Nu-și putea

reprima curiozitatea referitor la ocupantul camerei 228, Dirk Hamilton. Până în acel moment, nu se arătase la recepție.

Pe când stătea de vorbă cu o colegă pe nume Carol, un bărbat o chemă la recepție. Era solid, de înălțime medie, brunet, ce o măsura din priviri. Vru să-l salute, zâmbitoare, dar Logan, care tocmai intrase în hol, i-o luă înainte:

– Bună dimineața, Dirk.

Așadar, el era Dirk Hamilton! își spuse Jennifer, uimită. Cei doi bărbați păreau că se cântăresc din priviri, ca și când s-ar fi pregătit de duel.

– M-am gândit să văd când ai de gând să pleci în excursie pe munții Teton.

– Oricând, n-am preferințe.

Privirea lui zăbovi câteva clipe asupra tinerei de la recepție.

– Tu ești Jennifer.

– D-da, șopti ea, mirată că fusese recunoscută.

– Am văzut un portret al tău. Sheila n-a surprins culoarea părului tău – auriu, cu sclipiri roșietice. E o culoare foarte potrivită trăsăturilor tale angelice.

Jennifer se uită la Logan stânjenită și întâlni privirea lui zeflemitoare.

– Poate că trăsăturile sunt angelice, dar fata nu, spuse el. Cred că pot să spun că e un amestec de înger și spiriduș.

– Eu sunt Dirk Hamilton, îi întinse el mâna. Poate că Sheila ți-a vorbit de mine...

– Nu, îmi pare rău, îi strânse ea mâna. De fapt, mi-a spus că erați interesat de câteva portrete pictate de ea. Acolo ați văzut și portretul meu?

– Da. Aveai părul mai lung și prins în codițe și o față surâzătoare care mi s-a părut foarte captivantă.

– Sheila a pictat acel tablou acum câțiva ani, zâmbi ea.

Jennifer îl studie mai atentă și hotărî că era voinic, dar îi lipsea magnetismul pe care-l emana Logan. Părea... de încredere.

– Înțeleg că Sheila nu mai lucrează la recepție, spuse Dirk, aruncând o privire tăioasă către Logan.

– A preferat ca Jenny să preia postul ei, cel puțin pentru o perioadă, veni replica lui.

Toți pricepură care era cauza acelei schimbări. Logan îl invită în cafenea, pentru a discuta detaliile excursiei.

– Pariez că vrei să-ți folosești vastele tale capacități organizatorice și toată puterea de convingere ca să mă vezi plecat cât mai repede!

Pe Jennifer o cuprinse mila față de pictorul criticat atât de dur de sora ei.

În săptămâna ce urmă, tânăra fu surprinsă de agilitatea cu care sora ei reușea să-l evite pe Dirk. Cât despre el, numele Sheila parcă nici nu exista în vocabular.

Jennifer află o parte din poveste de la Carol – pictorul venise și cu un an în urmă, când se văzuse zilnic cu Sheila. După o vreme, toți începură să vorbească despre începutul unei povești de dragoste, dar totul se termină la fel de brusc precum începuse – Dirk Hamilton plecase și nu se mai întorsese.

– Desigur, Logan Taylor fusese plecat în acea perioadă, adăugase Carol .

– Ce vrei să spui?

– Probabil a fost doar o coincidență, dar... N-aș putea s-o învinovățesc pe sora ta dacă și-a pierdut capul după Logan. Toate fetele pe o rază de 150 de kilometri au făcut-o, chiar dacă nu vor să recunoască! Are carismă, tipul...

***

Jennifer își strânse părul în două codițe și se duse în bucătărie.

– Ce mod de a-mi petrece ziua liber! se plânse ea câinelui care stătea în cadrul ușii. Am de spălat o grămadă!

Se apropia primul Crăciun pe care urma să-l petreacă departe de părinții ei. Ca să-și alunge melancolia, începu să cânte Jingle Bells.

La un moment dat, se auzi o bătaie în ușă. Se șterse rapid pe mâini și, urmată pe Rags, deschise ușa și făcu ochii mari.

În fața casei era o superbă sanie la care era înhămat un superb armăsar negru și nărăvaș ce scotea aburi pe nări. Sprijinit de tocul ușii stătea Logan, cu mâna întinsă a invitație.

– Ei bine? întrebă ea.

El continua să zâmbească.

– E sania ta?

– Am împrumutat-o de la un prieten. M-am gândit că ar fi frumos să facem o plimbare până la adăpostul de elani.

– Dar copiii nu s-au întors încă de la școală!

– Știu.

– Atunci...

Râsul lui o întrerupse.

– Ce găsești atât de amuzant?

– Știu că sunt bun, amabil, iubitor și un bun exemplu pentru copii, dar în după-amiaza asta vreau să joc un rol pentru tine – lupul cel rău care o duce cu sania pe Scufița Roșie.

O trase jucăuș de o codiță și continuă:

– Sau poate vrei să fii Rudolph și să conduci sania...

Ea ezită câteva clipe. Plimbarea prin zăpadă îi surâdea, dar cu Logan?! N-o căuta cu lumânarea?

În cele din urmă, decise să riște. Se îmbrăcă rapid și urcă în sanie, lângă el. Îi oferi jumătate de pătură:

– Uite, învelește-ți picioarele cu asta!

Începură plimbarea acompaniați de fulgi mari, ca-n povești.

Capitolul 5

Magia zăpezii o impresionă pe Jennifer, făcând-o să-și dorească să se întoarcă în timp. Nici măcar nu avea nevoie ca să închidă ochii pentru a-și imagina vremuri de mult apuse.

– Îți imaginezi cum era aici, cu mulți ani în urmă? întrebă ea încet, ca și cum s-ar fi temut să nu destrame vraja. Înainte să existe automobilele, să se instaleze civilizația...

– Întoarcerea la natură, fu de acord Logan. Terra, cu frumusețea virginală a unei tinere fecioare...Ți-ar fi plăcut să fii un deschizător de drumuri?

– Numai dacă aș fi fost bărbat! zâmbi ea.

– Așadar, preferi să fii o femeie emancipată!

Privirea lui părea ironică.

– Sper că n-ai nimic împotrivă! Sper că nu ești misogin!

– Ăsta e un cuvânt dur în Wyoming, domnișoară! se prefăcu el uimit. Educația ta a fost neglijată atât de mult, încât nu știi că acesta e „Statul egalităților"! A fost primul stat în care femeile au primit drepturi civile, economice și politice, egale cu bărbații. O să afli, în timp, că bărbații din Wyoming cunosc valoarea unei femei ca individ, nu doar ca gospodină și mamă.

Jennifer rămase tăcută în fața acestei susțineri neașteptate.

– Ce s-a întâmplat, Jenny Glenn? Nu te așteptai să auzi asemenea cuvinte din partea unui afemeiat?

Jennifer roși.

– În ciuda aroganței pe care o afișăm, noi, bărbații, avem nevoie de o femeie care să ne înțeleagă și care să ne fie alături, nu doar să ne satisfacă nevoile fizice.

Chiar așa gândea? se întrebă ea, privindu-l cu coada ochiului. Logan simți privirea și se întoarse către ea. Părea gânditor, iar ochii erau mai pătrunzători ca de obicei. Pulsul ei se acceleră în fața zâmbetului lui plin de căldură și-și feri privirea, de teamă să nu dezvăluie prea mult din sentimentele care o încercau.

– Parcă ai da definiția dragostei, Logan. Cunoști acest termen?

El izbucni în râs.

– Ai vrea să auzi că aștept ca amintirea unei vechi iubiri să se șteargă din sufletul femeii iubite, înainte să-i declar ce reprezintă pentru mine? Nu, înțeleg din privirea ta surprinsă că n-ai crede o asemenea poveste. Nu că n-ai vrea să mă vezi îngenuncheat de o femeie!

Logan opri calul, apoi se întoarse către ea și-i zâmbi, dezvăluind gropițele din obraji.

– Mama spune să degust fructele pentru ca, atunci când o să vină vremea recoltei, să aleg cel mai bun exemplar!

– E cel mai pompos raționament pe care l-am auzit vreodată!

Nu putea să ignore primul lui răspuns, referitor la amintirea unei vechi iubiri. Oare se referea la soțul Sheilei, Eric?

– Nu-i chiar așa de rău! Nu ăsta e scopul discuțiilor dintre două persoane de sex opus – să afle dacă între ei e mai mult decât atracția fizică? Uită-te la noi doi! E evident că există ceva scântei... O trezire a instinctelor primare, parcă așa ai spus o dată, afirmă el, făcând aluzie la disputa verbală care urmase sărutului în zăpadă.

Furia o făcu pe Jennifer să-și îndrepte spatele și să-și ridice bărbia, mândră.

– Poate ar trebui să te întreb dacă ai fost îndrăgostită vreodată. Dar poate că bărbatul din Minneapolis a fost doar un experiment, ca să vezi cât de profunde erau sentimentele...

– Nu e treaba ta!

– Nu, sigur n-a fost dragoste! spuse el, amuzat. În ochii tăi citesc doar furie. Se pare că nu mai suferi!

– Cum a putut să-ți spună Sheila așa ceva? întrebă ea, înfuriată.

– Nu mi-a dat prea multe detalii, crede-mă. Dar s-a întâmplat să fiu acolo când ai telefonat.

Ea îl privi sceptică, dar îl crezu. Mai mult pentru că era convinsă că sora ei nu era atât de insensibilă încât să-i spună unui străin întreaga ei poveste.

– Ce făceai la Sheila la ora aceea? Degustai fructe? întrebă ea, subliniind cu ironie ultimele cuvinte.

– Draga mea Jenny, afirmația asta dăunează mai mult reputației surorii tale decât reputației mele.

– Parcă spuneai că în Wyoming femeile și bărbații sunt judecați după aceleași standarde.

Regreta faptul că o bârfea pe sora ei, dar nu putea rezista în fața aroganței lui.

– Recunoaștem egalitatea, dar respectăm proprietatea.

Logan începea să dea semne de iritare, deși făcea eforturi să-și păstreze cumpătul.

– O rămășiță din trecut, presupun, când cavalerismul era o trăsătură lăudabilă și când sexul frumos era respectat.

Calul începu să se agite, nemulțumit să stea pe loc, iar Logan îl lovi peste crupă, cerându-i să meargă la trap.

Jennifer avu nevoie de câteva minute înainte să vorbească:

– Îmi cer scuze. Am exagerat... Vreau să știi că sunt recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru Sheila și pentru copii.

– Și eu îmi cer scuze pentru că te-am tachinat.

Îi zâmbi fermecător și întinse mâna, mângâind-o ușor pe cap.

– Dar ai fost puțin cam obraznică!

Mâna lui se sprijini câteva momente pe umărul ei, făcând-o să se înfioare. Struni calul, ca să meargă la pas.

– Am ajuns la destinație, Jenny. Uite elanii!

Fusese atât de absorbită de conversație și de prezența bărbatului de lângă ea, încât nu fusese deloc atentă la împrejurimi. Privi în direcția arătată de el și

văzu pată maro destul de întinsă. Mai aproape, era o clădire destul de mică, un țarc și câteva atelaje de cai.

– Familia Jaycee încearcă să-i obișnuiască pe elani să tragă la sanie.

Un bărbat ieși din clădire și le făcu prietenos cu mâna. Logan opri calul și așteptă să se apropie.

– Bună, Frank. Am venit pentru că am vrut să-i arăt domnișoarei Glenn turma de elani mai de aproape.

– Foarte bine, zâmbi bărbatul. Dar nu cred că puteți să vă apropiați prea mult. Sunt destul de timizi, mai ales dacă văd o sanie străină.

– Mulțumesc, o să avem grijă.

Când se apropiară de turmă, Jennifer începu să distingă animalele – unele erau culcate, altele în picioare; unele pășteau, altele priveau curioase către ei.

– În Europa, aceste animale sunt numite reni, dar, după cum vezi, n-au nimic în comun cu ceea ce numim noi „reni". Masculii au o înălțime de un metru și jumătate și ajung până la 350 de kilograme. Femelele sunt mai mici. Masculii cu coarne scurte au un an, poate doi. Cei mai bătrâni au coarne mari, cu câte cinci-șase ramificații.

– De unde vin?

Jennifer încercă să nu ia în seamă tulburarea provocată de faptul că Logan era atât de aproape de ea.

– Majoritatea provin din Yellowstone și din nord, din Parcul Național Grand Teton. Cum cade prima zăpadă, caută adăpost aici.

– Întotdeauna au venit aici?

– Nu, obișnuiau să meargă în sud, către zona de câmpie din Rock Spring. Dar în anii 1880 au fost niște ierni foarte grele, când elanii au murit de foame. Se spune că, într-o primăvară, cadavrele lor se întindeau pe kilometri întregi. În plus, elanii erau vânați pentru dinții lor, la mare căutare atunci. Din fericire, acest lucru a fost interzis de lege.

Un țipăt ascuțit, prelung, pe mai multe voci sparse liniștea. Jennifer se înfioră și se uită spre Logan.

– Nu-ți place serenada? Sunt coioți. Ei sunt sanitarii zonelor sălbatice, pentru că ei curăță cadavrele animalelor moarte.

– Nu atacă turma?

– Nu au nevoie. Sunt destui elani răniți sau schilozi, care vin la adăpost după sezonul de vânătoare. Unii reușesc să reziste până în primăvară,

dar majoritatea sunt prea slăbiți. Unii mor de bătrânețe, pur și simplu. Coioții și corbii au o viață foarte bună!

– Oribil! se înfioră ea.

– Echilibrul naturii! Uită-te acolo, pe deal.

O înconjură cu brațul. Jennifer tremură ușor, dar nu din pricina coioților.

– Sunt chiar acolo, lângă brazi.

Ea privi ascultătoare în direcția indicată, știind că el simțea tremuratul trupului ei, în ciuda hainei groase.

– Ți-e frig, Jenny?

Strânsoarea lui deveni mai puternică. Deși se împotrivi, simți că o trage mai aproape de el.

– Ar fi mai bine să ne întoarcem acasă. Ce-ai zice de un foc în șemineu? întrebă el calm, fără să ia în seamă rezistența ei.

Îndemnă calul să meargă la trap, apoi continuă pe un ton obișnuit:

– Foarte rar vedem alte animale în adăpost. De obicei, cerbii și renii se duc la Parcul Național sau migrează către sud. Mai sunt și lebede... E și o păstrăvărie în zonă, dar o s-o vedem altă dată.

Jennifer aprobă în tăcere, promițând în sinea ei să nu mai facă asemenea excursii. Gradul de intimitate era prea mare, iar el era prea atrăgător!

Logan îi făcu semn cu mâna lui Frank, apoi porniră înapoi. În după-amiaza rece de iarnă, singurele zgomote care tulburau liniștea erau zurgălăii de la sanie. Atmosfera romantică o făcu pe Jennifer să-și imagineze că stătea sprijinită de Logan, iar mâna lui îi înconjura umerii. Alungă rapid acest gând, punându-l pe seama piesajului, și nu pe seama dorinței de a împărtăși o asemenea scenă cu Logan.

– Poți să-ți sprijini capul pe umărul meu, dacă vrei, sugeră el.

Ea îi aruncă o privire dură. Oare îi citise gândurile, de îndrăznea să-i sugereze așa ceva?

– Mă simt foarte bine, mulțumesc, spuse ea hotărâtă.

Încercă să se depărteze de el, dar băncuța era prea mică.

– Ce s-a intâmplat? Crezi că am intenții rele?

Privirea lui seducătoare îi accelera pulsul.

– Nu, dar mi-e destul de cald și voiam să te asigur că nu am nevoie de... de...

– „Umărul" meu, completă el fraza. Cred că acesta e cuvântul pe care-l cauți.

– Știu! replică ea, indignată.

Știa că Logan e pe deplin conștient de efectul pe care-l are asupra ei, așa că păstră tăcerea până când ajunseră acasă.

– Am ajuns cu bine, Jenny Glenn!

Opri calul în fața casei Sheilei, coborî din sanie, apoi o luă de talie și o ajută să coboare. Pentru că n-o elibera și își fixase privirea asupra buzelor ei, Jennifer se gândi îngrozită că avea de gând s-o sărute. Gura lui se apropie de a ei, amintindu-i cât de vulnerabilă era în fața lui și cum îi răspunsese atunci când o sărutase, cu pasiune și tandrețe în același timp.

– M-am simțit foarte bine, Logan, se grăbi ea să-l asigure.

Știa că părea nesinceră și încordată, dar acest lucru se datora tulburării.

– Cred că ai fost mult prea reținută, râse el.

Își luă privirile de pe buzele ei și-i cercetă chipul, amuzat, după care îi dădu drumul.

– Nu strică să fiu în alertă, replică ea, ironic.

Făcu un pas înapoi, preferând să se depărteze de el.

– Spune-i Sheilei că o să fiu plecat din oraș o zi sau două, bine? Când mă întorc, o să stau la fermă câteva zile. Rămâne stabilit pentru Ajunul Crăciunului, la ora șapte!

– Ajunul Crăciunului? întrebă ea, mirată. De ce vii?

– Mama și cu mine venim întotdeauna în ajun, pentru o oră sau două. E o tradiție veche, încă de când eu și Eric eram copii.

– N-am știut, replică ea, pe un ton de scuză.

Privirea lui de gheață o surprinse. Se obișnuise atât de mult cu atiudinea lui fermecătoare, încât uitase că putea să fie atât de ostil. Nu-i plăcea ca ea să fie cauza acestei schimbări!

– Așteptăm cu nerăbdare să ne vedem în Ajunul Crăciunului, spuse ea calm, cu demnitate.

– Pe curând!

În acea seară, Jennifer îi transmise mesajul Sheilei, iar sora ei îi confirmă că acest obicei exista de mai mulți ani.

– Eu și copiii îi luăm ceva în fiecare an. Nu e un cadou prea scump, dar putem să scriem și numele tău pe cartea de vizită, dacă vrei...

Ea ezită câteva clipe.

– Nu... Cred că o să aleg eu un cadou pentru Logan.

În minte îi încolți o idee nebunească.

– Lui Mandy, mama lui Logan, poți să-i iei ultimul roman apărut în librării. E o alegere sigură!

– Mulțumesc, spuse ea absentă, cu gândul la planul ei secret.

Reuși să aibă o după-amiază liberă abia după trei zile. Urmând sfatul Sheilei, Jennifer cumpără pentru mama lui Logan o biografie recent apărută, la care adăugă un semn de carte din metal, foarte delicat.

Mulțumită că îndeplinise sarcina mai ușoară, începu să cutreiere magazinele în căutarea cadoului pentru Logan. Nu dură mult și găsi exact ce căuta. Se amuză de privirea mirată a vânzătoarei și-i ceru să împacheteze cadoul.

Când ieși din magazin, văzu că mai avea o oră până în momentul când trebuia să se vadă cu Sheila, așa că decise să bea o cafea. Alese cafeneaua la care o dusese Logan, pentru simplul motiv că se afla în apropiere. Locul era aglomerat din pricina schiorilor care coborau de pe pârtie și găsi cu greu o masă liberă, într-un colț. Aproape își terminase cafeaua când ridică privirea și-l văzu pe Dirk Hamilton intrând. Coincidența făcu să o zărească și el în aceeași clipă. După o secundă de ezitare, Dirk se apropie de ea.

– Te deranjează dacă stau lângă tine, Jenny? întrebă el politicos, temându-se de un refuz.

– Sigur că nu, zâmbi ea.

De data aceasta, diminutivul „Jenny" n-o tulbură. În schimb, de câte ori îl rostea Logan, părea că îi spune „draga mea".

– Nu te deranjează că-ți spun Jenny, nu-i așa? întrebă el, după ce comandă o ceașcă de cafea. Numele „Jennifer" mă duce cu gândul la o persoană sofisticată, dar tu nu ești deloc așa!

– O iau ca pe un compliment! râse Jennifer. E curios, dar de când am venit în Jackson toată lumea îmi scurtează numele. La început nu mi-a plăcut deloc!

– Am observat că Logan Taylor îți spune „Jenny". Nu ți-a plăcut diminutivul sau persoana care îl folosea?

– De vreme ce a avut un rol atât de important în viața surorii mele, cred că n-o să răspund la întrebarea asta.

– Se pare că nu prea-l placi pe domnul Taylor, remarcă Dirk, destul de curios. Farmecul lui nu te-a impresionat?

– Nu a avut efect asupra mea, replică Jennifer.

Refuza să vorbească despre atracția fizică.

– Cu Sheila e o altă poveste!

– Sheila are nevoie de siguranța pe care i-o oferă el, oftă Dirk. Siguranța materială!

– O persoană care crește singură doi copii e obligată să judece totul din punct de vedere al banilor, spuse ea răspicat.

Nu-i plăcea că Dirk o considera pe Sheila o materialistă.

– Iar un artist nu poate să-i promită așa ceva, nu?

Întrebarea rămase fără răspuns, pentru că discuția fu întreruptă de apariția ospătarului care îi aduse cafeaua lui Dirk.

– Când am început să pictez, reluă Dirk, am fost nevoit să-mi cobor foarte mult standardele. Am treizeci și cinci de ani, Jenny. Am reușit să-mi fac un trai decent!

Bătu cu pumnul în masă, ca să-și sublinieze cuvintele. Se uită în jur, rușinat să nu-l privească cineva, apoi își trecu mâna prin păr.

– Dar sora ta mă consideră un cățeluș, care nu face altceva decât să alerge în jurul cozii toată ziua! Nu am nimic de pictat aici... E doar o scuză! Să înțeleg că nu ți-a vorbit niciodată despre mine?

Jennifer clătină din cap în semn că nu.

– M-am îndrăgostit de ea vara trecută și am crezut că și ea mă iubește. Mă refer la acea dragoste în care accepți persoana de lângă tine exact așa cum este. Dar,

dintr-o dată, a început să-mi spună că ar fi cazul să-mi găsesc o slujbă și să pictez în particular, ca un hobby. Viitorul financiar al unui artist era prea nesigur pentru ea! Voia să știe câți bani câștig în fiecare săptămână și nu părea să-i pese că, pentru mine, pictura înseamnă totul. Am plecat, spunându-mi că mi-e mai bine fără ea și fără lumea ei materialistă. Mi-am spus că-i e mai bine cu Logan și că, în timp, o să reușesc s-o uit.

– Dar n-a fost așa, spuse Jennifer, încet.

– Nu, recunoscu el. Trebuia să mai vin o dată! Până acum nici măcar n-am reușit s-o zăresc. Doamne, de ce-ți spun toate astea?

– Știu să ascult.

Îl compătimea sincer pe Dirk.

– În plus, cine e cel mai bun conspirator, dacă nu sora persoanei în cauză?

– Nu pot să-ți fac una ca asta, spuse Dirk.

Strălucirea din priviri i se stinse.

– Nu pot să te pun într-o asemenea poziție și să fii neloială familei tale.

– Dar cine vorbește de așa ceva?! Ideea ca Logan să devină soțul Sheilei mă înfioară! Pur și simplu, ar fi mult mai bine pentru sora mea dacă un alt bărbat, mult mai portivit pentru ea, ar reintra în viața ei.

– E o sarcină foarte grea, oftă Dirk, cu regret. Mi-a spus foarte clar că nu vrea să mă mai vadă!

– Dar nu poate să mă împiedice să-mi invit prietenii acasă, nu? Sigur, ar putea să mă dea afară din casă, dar mă îndoiesc! Și dacă se întâmplă să fie acasă atunci când vii în vizită...

– Ești o mică vrăjitoare!

Zâmbetul lui larg o făcu pe Jennifer să izbucnească în râs.

Un strigăt de copil se auzi lângă masa lor:

– Am găsit-o, mami!

– Cindy! Nu mă așteptam să te văd! exclamă Jennifer.

– Te-am căutat peste tot! îi reproșă Cindy.

Jennifer își ridică privirea și-i văzu pe Sheila și Eric îndreptându-se către ei. Era clar că Sheila nu văzuse că Jennifer nu era singură la masă.

– Bună, Cindy, spuse Dirk.

Fetița se întoarse mirată, apoi zâmbi larg și se duse către el.

– Dilk! Mi-a fost dol de tine! șopti ea, cu voce tremurătoare. Mama spunea că nu te mai întolci niciodată!

– Parcă te-am învățat cum să pronunți litera „r", zâmbi el.

– Rrr, demonstră ea.

O expresie tristă i se întipări pe chip.

– Nu mi s-a mai părut impoltant, după ce ai plecat tu.

Dirk nu-i răspunse, pentru că își ridică privirea și văzu chipul palid al Sheilei. Jennifer era uimită de stăpânirea de sine cu care o salută.

– Bună, Sheila. Ce mai faci?

– Bine, reuși ea să murmure.

Dirk se întoarse către Eric, care-l privea morocănos.

– Și bărbățelul meu? Ce mai face?

– Nu sunt bărbățelul tău! răspunse Eric, refuzând să atingă mâna întinsă către el.

– Nu te buculi că s-a întors dilk, mamă? strigă Cindy, entuziasmată. Să-l vezi pe Lags? S-a făcut male și s-a înglășat! Știi ce i-am cumpărat de Crăciun? O pulpă de polc de jucălie! Nu e dlăguț?

– Taci, Cindy! îi ceru Sheila, cu obrajii în flăcări. Sunt sigură că pe domnul Hamilton nu-l interesează toate astea.

– Ba da! insistă fetița. Nu-i așa, dilk?

– Sigur că da.

Cindy o privi triumfătoare pe mama sa și continuă:

– Să vezi ce i-am cumpălat lui elic! O să deschidem cadoulile în seala de Ajun. Ce mult aș vlea să vii și tu! Bladul nostlu e atât de flumos!

– Ce coincidență, Cindy! interveni repede Jennifer. Chiar l-am întrebat pe Dirk ce planuri are pentru seara de Ajun și mi-a spus că o să fie singur.

Știa că nu era cinstit să atragă și copilul în planul ei, dar era gata să facă orice ca s-o țină pe Sheila departe de Logan Taylor.

– Jennifer! exclamă Sheila, pe un ton acuzator.

– Vino la noi, dilk! Te log! se rugă Cindy.

– Sigur că vin, răspunse el.

Apoi o privi pe Jennifer.

– Ești sigură că nu e nici o problemă?

– La ora șapte e perfect.

– Atunci, rămâne stabilit!

– Bine! Cred că vrei să plecăm, nu-i așa, Sheila?

Tăcerea lui Eric și a Sheilei trecu neobservată. În stradă, Sheila se încruntă către sora sa:

– Cum ai putut?

Dar aceasta ridică nepăsătoare din umeri. La urma urmei, făcuse acest lucru pentru binele surorii sale. Doar nu era o modalitate de a se apăra de prezența lui Logan! Sau poate că...

Capitolul 6

În seara dinaintea Ajunului, Jennifer îi duse la culcare pe cei doi copii. Sheila nu se întorsese de la lucru. Sheila... Jennifer ar fi râs în hohote dacă, în urmă cu o săptămână, cineva i-ar fi spus că între ele urma să se instaleze răceala. Se așteptase să explodeze după invitația făcută lui Dirk, dându-i astfel ocazia să-și folosească toate argumentele, îndelung gândite. Dar sora ei găsise o armă mult mai eficientă – tăcerea ei era o acuzație de trădare mult mai gravă și nu-i dădea lui Jennifer ocazia de a se apăra.

Închise cartea care nu reușise să-i capteze atenția și privi către bradul de Crăciun. Munciseră mult, dar reușiseră să-l facă să arate bine, în ciuda faptului că nu era foarte mare și nici nu avuseseră foarte multe podoabe.

Din camera lui Eric se auziră câteva gemete. Jennifer nu avusese nevoie de mult timp ca să înțeleagă că nepotul ei era cel de-al doilea adversar în încercarea de a-i aduce împreună pe Sheila și Dirk. Dar împotrivirea lui era cu atât mai uimitoare cu cât Cindy era foarte entuziasmată de această idee.

Se ridică din fotoliu și deschise încet ușa camerei lui Eric. Băiatul se întoarse către ea și o privi cu ochi mari, albaștri.

– Nu poți să dormi? S-a întâmplat ceva, Eric?

Pentru că răspunsul se lăsa așteptat, ea insistă:

– Uneori, ajută să vorbești.

Eric se ridică pe marginea patului, iar Jennifer se așeză lângă el. Se vedea clar că îl frământa ceva, dar nu avea curaj să-i vorbească.

– Te ascult.

El o privi cu un aer solemn.

– Dumnezeu ascultă rugăciunile tuturor? Chiar și ale unui copil?

– Mai ales rugăciunile unui copil, îi zâmbi Jennifer.

– Și le răspunde întotdeauna?

– Da. Le răspunde întotdeauna, dar uneori răspunsul e „nu", Eric. Pentru ce te-ai rugat?

Tristețea se putea citi în ochii lui mari.

– M-am rugat ca mama să se mărite cu Logan. Iar Dirk să plece și să nu se mai întoarcă niciodată! adăugă el, cu duritate.

Jennifer reuși să-și păstreze calmul.

– Nu e cinstit față de sora ta. Știi că-l place pe Dirk!

– Ea e un copilaș!

Bărbia lui Eric tremura din pricina efortului de a-și stăpâni lacrimile.

– Îl place numai pentru că ni l-a dat pe Rags! Dar era un câine pe care nu-l voia nimeni!

– Nu e adevărat! Acum, Rags face parte din familie. Cindy îl iubește foarte mult și sunt sigură că și tu ții la el.

– Ba nu! E urât și laș! Eu vreau un câine cum are Logan la ferma lui! Unchiul Logan mi-a spus că n-ar putea să-și facă treaba fără Ranger!

– Din nou Logan... Câinii St. Bernard sunt foarte curajoși, Eric. În Europa sunt folosiți să găsească oamenii în zăpadă. Ar trebui să fii mândru, pentru că strămoșii lui au salvat oameni din furtuni și avalanșe.

– Da... cred că-mi place Rags, recunoscu el în cele din urmă. Dar tot nu-mi place Dirk!

– De ce? întrebă ea, uimită.

– Pentru că a făcut-o pe mama să plângă, ultima oară când a fost aici. Și nu vreau să mai plângă!

– Oh, Eric!

Jennifer întinse brațele către băiețelul care se ghemui la pieptul ei. Încercând să-i potolească suspinele, Jennifer se întrebă cum ar putea să-i explice că și Logan era capabil s-o facă pe Sheila să plângă.

Îl mângâie pe păr, până când Eric începu să se liniștească.

– Oamenii plâng din diferite motive, explică ea. Pentru că suferă, pentru că sunt singuri sau chiar pentru că sunt fericiți. Nu trebuie să fii atât de dur cu Dirk! Poate că a făcut-o pe mama ta să plângă, dar ar putea s-o facă foarte fericită. Asta îți dorești, nu-i așa? Vrei să fie fericită?

El dădu din cap și-și șterse lacrimile.

– Hai să așteptăm, să vedem ce se întâmplă. Bine?

– Bine, mătușă Jenny, acceptă el.

Se întinse din nou în pat, iar ea îl înveli.

– Crezi că acum poți să dormi?

– Da. Mă simt mai bine.

– Mă bucur, îi zâmbi Jennifer. Somn ușor, vise plăcute, puricii să te sărute!

Îl sărută ușor pe frunte.

– Noapte bună, dragul meu!

– Noapte bună.

***

Auzind ciocănitura în ușă, Jennifer își scoase șorțul și-și controlă faldurile rochiei de catifea, care-i scoteau în evidență silueta subțire. Decolteul adânc lăsa să se vadă gâtul alb, de lebădă, iar mânecile largi îi dădeau un aer de domniță din Evul Mediu. Părul strâns în coc completa imaginea.

Deschise ușa și-l pofti înăuntru pe Dirk, cu brațele pline de pachete.

– Crăciun fericit!

– Cred că tu ești Moș Crăciun! îl tachină ea. Eric! Vrei să vii puțin? Mai avem câteva cadouri de pus sub brad!

După ce copiii luară pachetele, Jennifer îl ajută pe Dirk să se dezbrace de palton.

– Mă gândeam că o să mă suni, ca să-mi spui să nu mai vin, spuse Dirk, emoționat. Unde e Sheila?

– În bucătărie, tăcută ca o statuie.

Ridică o sprânceană, mirată să audă că cineva bătea la ușă.

– Cred că e Logan. L-am văzut venind.

Jennifer deschise ușa și schimbă saluturile uzuale cu Logan și mama lui, o femeie exagerat de politicoasă.

– Sheila, au venit doamna Taylor și Logan! o anunță pe sora ei.

Apariția Sheilei, într-un costum albastru care se asorta de minune cu ochii, îl lăsă fără cuvinte pe Dirk. Jennifer nu se putu abține și se uită spre Logan, să vadă dacă avea aceeași reacție, dar acesta o inspecta cu atenție pe ea. Involuntar, făcu un pas către Dirk, căutând protecție.

Logan făcu prezentările.

– Jenny Glenn! Ce nume neobișnuit! remarcă mama lui. O consider pe sora ta parte din familie, așa că insist să-mi spui Mandy!

Jennifer fu cucerită pe loc de căldura doamnei Taylor. Era la fel de fermecătoare ca și fiul ei, dar ea dădea dovadă de sinceritate, pe când Logan încă nu-și dezvăluia adevăratele intenții.

Cu hainele invitaților în brațe, Jennifer se îndreptă spre dormitor. Îl văzu pe Eric trăgându-l pe Logan de mână și arătându-i ceva. Privirile celor doi adulți urmăriră direcția indicată de băiat și văzură că Sheila

stătea sub o ramură de vâsc. Micul Eric se dovedea un adversar de temut! își spuse Jennifer, cu buzele strânse.

– Fiul tău crede în tradițiile de Crăciun, îi spuse Logan Sheilei. Iar eu nu refuz prilejul de a săruta o femeie frumoasă!

În momentul în care cei doi se sărutară, Jennifer simți, pentru prima oară, colții geloziei. Privirea lui Logan se opri asupra ei și, știind că trăirile îi erau zugrăvite pe chip, Jennifer ieși în fugă din cameră. Trânti hainele pe patul din dormitor și se prinse cu mâinile de spătar, încercând să-și potolească tremurul picioarelor.

Era îngrozitor! Cum să fie geloasă din pricină că Logan o săruta pe sora ei? Nici nu se punea problema, pentru că îl ura și-l disprețuia pe acel bărbat! Atunci... era furie. Da, furie! Furie provocată de manipulările copilărești ale lui Eric și comportamentul de Don Juan al lui Logan.

Doamne, fă să nu fie nimic mai mult! se rugă ea în gând.

– Aici se aduc hainele?

Jennifer se răsuci pe călcâie și-l văzu pe Logan în cadrul ușii.

– Se vede că da, răspunse tot el.

Înaintă către pat și se opri în fața ei, aruncând paltonul pe pat.

– Acum câteva clipe am avut senzația că vrei să scoți ochii cuiva. Mie sau Sheilei?

– Cred că ești prea încrezut! replică ea, încercând să se stăpânească.

– S-ar putea.

Continuă să-i privească buzele și palide și tremurătoare.

– Am crezut că ești prea timidă ca să te bucuri de plăcerea unui sărut sub vâsc, într-o cameră plină de oameni, și cauți un loc mai retras.

Jennifer se încruntă, gata să-i răspundă, dar el continuă:

– Dar nu cred că o tânără domniță ca tine poate face o asemenea invitație. Știai că nuanța asta de verde face ca părul tău să pară mai roșu?

– Îmi pare rău că nu-ți place.

Era mult prea rapid pentru ea și făcea eforturi să țină pasul. Pentru că nu se mai simțea în stare să-i susțină privirea, se întoarse cu spatele la el.

– Îmi place!

Vocea lui avea cea mai seducătoare tonalitate, iar mâna începu să-i dezmierde gâtul.

– Am auzit că pe ceafă se află unii din cei mai puternici centri erogeni. E adevărat?

Trupul ei răspunse atingerii.

– Încetează! îi ceru ea, răsucindu-se către el, înainte să-și piardă complet controlul.

– Ți s-a accelerat pulsul, spuse Logan, care continua să-și țină mâna pe gâtul ei.

Ochii lui căprui o fixau, ironici. Știa exact ce efect avea asupra ei, iar acest lucru o scotea din sărite.

– Te disprețuiesc! strigă ea, dându-i mâna deoparte. Ești... Transformi toate femeile în trofee!

– E amuzant să văd că, deși ai o asemenea părere, te simți atrasă de mine.

– Atrasă?! Mai degrabă scârbită!

– Înțeleg că o să avem o relație furtunoasă, râse el.

Jennifer ieși ca o furtună din dormitor. Reuși să păstreze aparențele și numai pumnii încleștați trădau adevărata ei stare de spirit. Colindele de Crăciun care se auzeau de la casetofon o calmară, în cele din urmă, și reuși să se alăture grupului. Observă cu plăcere că

Sheila și Dirk vorbeau, chiar dacă stăteau la distanță unul de altul. În altă parte a salonului, Logan discuta cu domnul Jeffries, socrul Sheilei.

– Nu e momentul să deschidem cadoulile? întrebă Cindy, pentru a șasea oară.

– Sunt de acord cu ea, spuse doamna Taylor. E momentul să punem punct suspansului.

– Bine, bine, cedă Sheila, amuzată. Bunicule Paul, vrei să împarți dumneata cadourile?

Camera se umplu de hârtie colorată, funde și râsete vesele.

– Jenny, îți mulțumesc! exclamă încântată doamna Taylor, când descoperi cartea. Cineva ți-a spus despre pasiunea mea!

– Așa e, recunoscu ea.

Atenția lui Jennifer fu atrasă de o exclamație a surorii sale, în fața unui colier de argint cu turcoaze:

– E minunat, Logan!

Și-l prinse repede la gât și-l mângâie fericită. În privirea lui Logan se citea admirația și afecțiunea.

– Indienii Navajo cred că cei care poartă turcoaz au parte de fericire și noroc. Sper ca acest colier să fie un simbol a tot ceea ce-ți doresc.

Stânjenită de faptul că asculta declarația lui Logan, Jennifer se întoarse către doamna Taylor. Aceasta își privea fiul cu un zâmbet ciudat pe buze, apoi îi aruncă o privire piezișă lui Jenny. Oare colierul primit de Sheila nu era doar un dar de Crăciun? Zâmbetul doamnei Taylor o făcea să creadă că era mai mult decât atât, iar ea știa acest lucru.

Jennifer se simțea neajutorată. Lucrurile se întâmplau prea repede și-i scăpau de sub control. Se întoarse către Dirk și-l văzu ajutând-o pe Cindy să asambleze o jucărie. Și el observase ce se întâmplase. Ce era de făcut?

Logan se așeză pe canapea lângă Jennifer, pe locul eliberat de Dirk. Ținea în mâini cadoul de la ea, încă împachetat.

– E atât de mare și de greu, încât mi-e teamă să-l deschid.

Toată plăcerea pe care o simțise atunci când îl cumpărase dispăruse. Acum ar fi vrut să-și retragă darul, însă știa că era prea târziu.

Când termină de desfăcut, Logan își lăsă capul pe spate și începu să râdă în hohote. De vreme ce nimeni

nu mai fusese cu ei în excursia cu sania, nici un invitat nu pricepea de ce îl amuza atât de tare un coș cu fructe.

– Numai tu puteai să te gândești la așa ceva, Jenny Glenn!

Logan se întoarse către mama lui și explică:

– I-am spus lui Jenny într-o zi că-mi place să degust diverse fructe, așa că mi-a pus la dispoziție mai multe, de la portocale la proverbialul măr al ispitei.

Toată lumea începu să râdă. Curând, atenția celorlați se îndreptă din nou asupra cadourilor și nimeni nu mai luă în seamă îmbujorarea ei.

Jennifer deschise pachetul de la Dirk și mirosi parfumul scump. Mai avea un singur cadou – cel de la Logan. Desfăcu hârtia și descoperi o cutie neagră de bijuterii. O deschise cu grijă și făcu ochii mari când văzu ce conținea – un lănțișor de aur, cu jad și diamante. Nu se pricepea la bijuterii, dar era sigură că avea în mână o piesă foarte scumpă. Știa că s-ar fi cuvenit să refuze, dar își dorea să-l simtă la gât.

– Jenny, vrei să mă ajuți cu lichiorul de ouă? îi ceru sora ei, fără să ia în seamă starea acesteia.

– Desigur.

Se duse în bucătărie, evitând privirea lui Logan când trecu pe lângă el.

Peste câteva minute, el o urmă în bucătărie.

– Sheila face un lichior grozav! remarcă el, oprindu-se lângă Jennifer.

Ea îi zâmbi, în semn de aprobare.

– Văd că nu porți colierul, spuse el, pe un ton nepăsător. Cred că s-ar potrivi de minune la rochia asta.

Jannifer lăsă deoparte vasul cu lichior și se întoarse către el.

– E foarte frumos, spuse ea cu sinceritate, dar nu-l pot primi.

El ridică o sprânceană, iar zâmbetul îi dispăru.

– De ce?

– E mult prea scump.

Brusc, își dădu seama că-i era greu să explice de ce refuză.

– Nu se cuvine...

– Nu putem spune că suntem străini, nu-i așa? Nu uita că am dormit o noapte în același pat! Nu cred că un colier din imitație de jad poate fi considerat un dar compromițător, nu?

– Imitație?!

Ce umilitor! Cum putuse să creadă că Logan îi dăruise o bijuterie scumpă?

– În cazul ăsta, cred că pot să-l accept.

– Mă bucur. Și eu am acceptat darul de la tine!

Jennifer roși ușor, dar păli când îl auzi:

– Sheila mi-a spus că tu l-ai invitat pe Dirk.

– Așa e.

– Nu am știut că, numai într-o săptămână, ați devenit prieteni atât de apropiați.

– Nu știu dacă suntem prieteni apropiați, dar amândoi ținem foarte mult la sora mea. Cred că ar fi un soț și un tată foarte bun!

– Serios? Crezi că știi ce are nevoie sora ta ca să fie fericită? sper că n-ai încercat abordarea directă... Am aflat, în timp, că trebuie să fii foarte subtil cu Sheila. Dar sunt de acord cu tine într-o privință – e momentul să se recăsătorească.

Părea că nu terminase propoziția, iar Jennifer completă în gând: „dar nu cu Dirk".

– Ai de când să ne faci greutăți, mie și lui Dirk? îl întrebă ea, sfidătoare.

– Nu voi sta niciodată în calea fericirii Sheilei. Dar asta e decizia ei, nu a ta sau a mea, Jenny Glenn.

Luă tava cu paharele umplute de Jennifer.

– O să duc astea în salon, înainte să înceapă să ne caute.

Ea rămase privind în gol. Era sigură că Dirk o iubea cu adevărat pe sora ei. Dar oare dragostea lui Logan era mai mare, de vreme ce sugerase că era gata să facă orice pentru fericirea ei? Poate chiar să lase locul altui bărbat... Imaginea lui Logan și a Sheilei îmbrățișați îi reveni în minte, amețind-o

Mult mai târziu, înțelese care era adevăratul motiv pentru care se aliase cu Dirk împotriva surorii sale. Se îndrăgostise de Logan Taylor! Era mai mult decât o atracție fizică, așa cum sugerase Logan. Gelozia o măcina și nu știa dacă putea fi atât de altruistă ca Logan. Putea să se dea deoparte, pentru a-i permite bărbatului iubit să fie fericit? Un lucru era sigur – nu trebuie să-și dezvăluie adevăratele sentimente în fața nimănui.

Restul serii avea să fie primul test.

Capitolul 7

Vacanța de Crăciun adusese mulți turiști, astfel că Sheila era foarte ocupată, iar Logan era aproape tot timpul la pensiune, ajutând-o. Jennifer făcea tot posibilul să stea cât mai departe de el, ascunzându-se după Dirk ori de câte ori acesta era în preajmă. Dar nu putea să-și stăpânească bătăile rapide ale inimii când acesta o privea și nici gelozia care o chinuia atunci când îl vedea cu Sheila.

În a cincea zi după Crăciun, apăru DeeDee Hunter, blonda pe care o cunoscuse la aeroport, împreună cu Logan. Văzând-o cu câtă lejeritate flirtează cu el, Jennifer simți că nu se mai poate stăpâni. Ea nu putea să-l privească în ochi, să se agațe de brațul lui și nici nu îndrăznea să concureze cu sora ei, care avusese parte de atâta suferință în trecut.

Când veni schimbul de după-amiază, Jennifer plecă de la recepție și vru să iasă cât mai repede din pensiune. Auzea pe hol vocea cristalină al lui DeeDee și era sigură că Logan nu putea fi departe.

În fața clădirii opri limuzina de la aeroport și coborâră patru persoane. Așteptă să intre și vru să plece, când observă că unul din bărbați se oprește în fața ei.

– Jennifer?

Simți că brațele lui o prind de umeri.

– Jennifer! Nu-mi vine să cred că ești tu!

– Brad! șopti ea, în cele din urmă. Ce faci aici?

– Ce faci tu aici? râse el.

O trase mai aproape și o îmbrățișă.

– Nici nu știi cât de des m-am întrebat unde ești și ce faci! Iar acum, soarta mi te-a scos în cale!

– De unde ai știut că sunt aici?

În minte, îi reveni toată umilința pe care o îndurase din pricina lui.

– N-am știut! Am vrut să plec, pur și simplu. N-am reușit să obțin nici o rezervare în Colorado, așa că am venit aici. Nu mă privi așa, Jennifer! Știu că ce s-a întâmplat e de neiertat!

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

Se eliberă din brațele lui și, ridicând privirea, îl văzu pe Logan apropiindu-se.

– N-ai dreptate. Avem multe de vorbit!

– Scuzați-mă, interveni Logan. Sora ta vrea să știe dacă poți să-i iei tu pe copii. Nu poate să plece acum.

– Sigur, acceptă ea.

Logan rămase lângă ei, mutându-și ostentativ privirea de la unul la altul. Jennifer înțelese că nu avea de ales.

– Brad, el este domnul Taylor, patronul pensiunii. Brad Stevenson, un prieten din Minneapolis.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile.

– Ne bucurăm că un prieten al lui Jennifer stă la noi. Cât timp rămâneți?

– Numai trei zile. Trebuie să mă întorc duminică. De vreme ce dumneavoastră sunteți șeful ei, aș vrea să vă avertizez că am să fac tot ce-mi stă în putere s-o conving să se întoarcă acasă cu mine și să accepte vechea ei slujbă.

– Vechea slujbă? repetă Logan, curios.

– Da, Jennifer a fost secretara mea...

Brad făcu o pauză sugestivă și o privi prelung.

– ... printre altele.

Logan o cercetă câteva clipe, insistând asupra obrajilor îmbujorați și a pleoapelor coborâte.

– Îmi pare foarte rău că Jennifer nu mi-a spus că veniți, spuse el, fără să-și ascundă aroganța. Poate aș fi reușit să-i dau liber, dar așa... E vârf de sezon și mi-e imposibil să mă lipsesc de ea.

– Înțeleg, răspunse Brad, sigur pe sine ca de obicei.

O luă de mână pe Jennifer și o trase posesiv lângă el.

– Vă rugăm să ne scuzați.

Logan dădu scurt din cap și-i aruncă o privire lui Jennifer înainte să plece.

– Hai să mergem undeva și să stăm de vorbă, îi ceru Brad.

– Nu... nu pot. Trebuie să iau copiii. Sheila o să vină târziu, ceea ce înseamnă că trebuie să stau cu ei.

– Pot să vin acasă.

– Nu! răspunse ea repede. Nu putem vorbi liniștiți, cu doi copii în casă.

– Atunci, rămâne pe mâine.

– Sunt la serviciu.

– Jennifer, vreau să discut cu tine între patru ochi. Nu mai inventa tot felul de scuze! Trebuie

să-mi dai ocazia să-ți explic! După aceea, dacă nu vrei să mă mai vezi... n-o să te mai deranjez.

– Bine, oftă ea.

Cine ar fi crezut, în urmă cu o lună, că ar putea fi atât de indiferentă față de Brad? În acea clipă, nu-i păsa dacă nu avea să-l mai vadă niciodată.

– Mâine e petrecerea de Anul Nou la pensiune. În calitate de angajat și de soră a Sheilei, trebuie să particip, dar cred că putem să stăm de vorbă mai pe seară.

– Mă bucur!

Brad îi oferi cel mai atrăgător zâmbet al lui, dar nu mai reuși s-o impresioneze.

– Acum, trebuie să plec.

– Ne vedem mâine!

Se aplecă spre ea și o sărută pe frunte, dar Jennifer se grăbi spre ieșire.

– Pauza de prânz? o întrebă o colegă. Te duci la masă?

– Da, nu stau mult.

– Da, sunt sigură!

– Ce vrei să spui? se încruntă ea.

– Dacă m-aș duce la masă cu un tip atât de grozav, ar dura o oră doar să mănânc salata!

– Ce tot spui acolo?

– Azi-dimineață, înainte să vii, tipul ăsta superb a venit și m-a întrebat la ce oră ieși în pauza de prânz. Presupun că l-ai cunoscut ieri, când a venit, și azi te-a invitat la prânz, nu-i așa?

– Nu, răspunse ea, uimită.

Brad nu-i spusese nimic de prânz.

– Vezi să nu! Ești norocoasă să ai un asemenea tip care-ți face curte!

– Nu te lăsa păcălită de înfățișare, Carol!

– Aș accepta orice de la un asemenea bărbat, afirmă colega ei. Aș fi preș în fața lui!

– Oare mai spui asta după ce-și șterge picioarele pe tine?

– Vorbim de lup...

Jennifer se întoarse și-l văzu pe Brad apropiindu-se.

– Hei, Jennifer! Nu vrei să mâncăm împreună, înainte să mă duc pe pârtie?

O privi admirativ din cap până-n picioare.

– Brad, eu...

– Regret, dar Jennifer nu poate să accepte, se auzi vocea lui Logan.

Ea se răsuci brusc, mirată de apariția lui.

– De ce? întrebă Brad, nemulțumit.

– Una din regulile acestei pensiuni cere ca oaspeții și angajații să nu aibă relații. Va trebui să vă întâlniți cu domnișoara Glenn în afara orelor de program.

– Ce rău vedeți în faptul că doi oameni mănâncă un sandviș împreună? insistă el. E un caz special! Am călătorit tocmai din Minneapolis și plec peste două zile!

– Îmi pare rău, dar nu pot face o excepție. Orice caz este special, din punctul de vedere al persoanei implicate.

– Acesta este ultimul dumneavoastră cuvânt? întrebă Brad, furios.

– Da. Vă rog să mă scuzați, am ceva de rezolvat.

Logan îl salută ceremonios pe Brad, apoi se întoarse în biroul lui.

– E cel mai nesuferit...

Jennifer îl întrerupse.

– Sunt de acord, dar astea sunt regulile. Ne vedem mâine seară, Brad!

– Ce-a fost asta? întrebă Carol când rămaseră singure. E prima dată când îl aud că angajații n-au voie să iasă la masă cu turiștii.

– Așa e. Cred că eu sunt excepția și tare aș vrea să știu de ce!

– Ai de gând să-l întrebi?

Ea ezită. Nu ar fi vrut să fie singură cu Logan, dar era curioasă.

– Dacă se ivește ocazia. Dar, mai întâi, mă duc la masă.

***

Jennifer intră în salon și privi mulțimea pestriță care se adunase. Întâlneai toate ținutele – de la costum de schi la costume elegante cu papion. Ea alesese o rochie albă, care-i dădea un aer inocent și pe care strălucea foarte frumos colierul primit în dar de Crăciun.

Brad apăru din senin lângă ea și-i oferi un pahar de băutură. Își pusese în cap să fie extrem de amabil și fermecător și reuși. N-o lăsă singură nici o clipă și nu încercă s-o grăbească și să plece mai devreme decât ar fi vrut ea.

La un moment dat, îl văzu pe Logan în grupul lui DeeDee, ascultând cu atenție cuvintele frumoasei

blonde. Simți un gol în stomac când Sheila se apropie de el, îi atinse brațul și îi captă întreaga atenție. Îl văzu privind lung în urma ei și oftă prelung.

Acceptă invitația la dans venită din partea lui Brad și se lipi de el, cu ochii închiși. Nu înțelese de ce, la un moment dat, partenerul ei se opri.

– Acceptați o întrerupere din partea șefului? întrebă Logan, pe un ton malițios.

Brad se văzu nevoit să accepte și se îndepărtă. Jennifer se emoționă atât de tare din pricina atingerii lui, încât greși pașii și se împiedică de picioarele lui.

– Dacă nu te relaxezi, n-are nici un rost să mai stăm pe ringul de dans, spuse el, dur.

– Dansurile din obligație nu sunt pe placul meu, replică ea.

– Încep să mă întreb ce anume este „pe placul tău".

În ritm de dans, o conduse spre un colț întunecat al salonului.

– Cum e cu regulile tale despre angajați și oaspeți? întrebă ea, încercând să ignore bătăile puternice ale inimii.

– Am avut impresia că nu-ți place prezența unui bărbat despre care spuneai că ți-a făcut avansuri, într-un mod brutal. Se pare că l-ai iertat!

Jennifer era surprinsă să vadă o expresie atât de dură pe chipul lui.

– Da, l-am iertat, murmură ea.

Îl iertase pentru că nu-i mai păsa. Acel bărbat nu mai exista pentru ea, dar cum putea să-i spună așa ceva lui Logan?

– Câtă mărinimie din partea ta!

Logan își scoase o țigară din buzunar și și-o aprinse.

– Asta înseamnă că o să plecați duminică?

– Nu, nu înseamnă asta!

– Împăcarea trebuie să fie completă!

– Încă nu este vorba de împăcare. Și chiar dacă ar fi...

Jennifer se opri brusc. Să îndrăznească o relație cu Brad, chiar dacă știa că era o înșelătorie? O va proteja de Logan? Trebuia ca, în ochii celorlalți, să lase impresia că exista posibilitatea să se împace cu Brad. În felul acesta, avea alibiul perfect să plece atunci când va veni momentul.

– Și chiar dacă ar fi, n-aș pleca imediat. Am nevoie de puțin timp, ca să mă gândesc bine la tot ce am de făcut. În plus, știu că aș încurca-o pe Sheila dacă aș pleca fără s-o anunț în prealabil.

– E uimitor când de rece și de calculată poate fi o femeie îndrăgostită! Nu ți-e teamă că riști? Dacă găsește pe altcineva, care nu e atât de calculată?

– Îmi asum riscul, răspunse ea, calmă.

– Nu se poate să fii îndrăgostită! Dacă ai fi, n-ai mai avea la ce să te gândești. Nici măcar nu știi ce înseamnă dragostea!

Logan îi prinse bărbia și o sili să-l privească în ochi.

– Poți să savurezi momentul în care o să fie la picioarele tale. Dar n-o să te măriți cu el!

– Cum îndrăznești să... Eu nu sunt Sheila, Logan Taylor! strigă ea. Eu nu-ți permit să-mi conduci viața!

În adâncul inimii știa că nu putea să aibă o viață fără el.

– N-o să te măriți cu el, repetă Logan, hotărât, pe un ton de gheață.

– Nu e treaba ta ce fac!

Dar Logan n-o mai auzi, pentru că se îndepărtase de ea. Cu ochii în lacrimi, îl privi luând-o în brațe pe sora ei și învăluind-o cu un zâmbet cald, plin de afecțiune.

Dirk se apropie de ea și-i șopti la ureche:

– Am invitat-o la dans de trei ori, dar pe mine m-a refuzat de fiecare dată! Nu mi-a adresat nici un cuvânt, dar are o privire care-mi spune că i-ar plăcea să mă transforme în om de zăpadă.

– Poate că secretul e să n-o întrebi, oftă ea.

Îl compătimea pe Dirk și știa că îi era greu să piardă mereu în fața lui Logan.

– Ce-ar fi să-i întrerupi? sugeră ea. Nu cred c-o să facă o scenă în mijlocul ringului de dans.

Era o victorie măruntă, dar Dirk ar fi acceptat orice.

Jennifer văzu sclipirea de triumf din ochii lui Dirk și plecă în căutarea lui Brad înainte ca Logan să încerce să discute cu ea.

– Jennifer! o întâmpină Brad, cu căldură, înconjurându-i talia cu brațul. E aproape miezul nopții. N-ai vrea să întâmpinăm miezul nopții singuri, numai noi doi?

De ce nu? își spuse ea în gând. Zgomotul, muzica, veselia începuseră s-o obosească, așa că nu protestă când Brad o conduse pe un hol pustiu.

– Știi cât de mult mi-am dorit să fim singuri? murmură el.

Încercă s-o îmbrățișeze, dar ea îl împinse.

– Nu, Brad, te rog!

– Ai tot dreptul să mă respingi, spuse el, mângâind-o ușor pe obraz. Ce am făcut în noaptea aceea a fost de neiertat, știu. Nu poți să-mi dai ocazia să mă revanșez?

Jennifer își întoarse capul, încercând să scape de mirosul de alcool.

– În noaptea aia eram beat și supărat. N-am crezut că însemni atât de mult pentru mine, dar numai la tine mă gândesc. Nu pot să mi te scot din minte!

– Brad, nu se mai poate. Ce-a fost, a fost!

– Nu înțelegi? Inocența și puritatea ta m-au atras atât de mult!

Unde mai auzise ea asta?!

– Te doream atât de mult! Dumnezeu mi-e martor, te doresc și acum!

– Nu mă iubești, Brad, spuse ea, foarte calmă. Mă dorești, dar nimic mai mult. Fii sincer cu tine! Dacă nu m-ai fi întâlnit aici, din întâmplare, într-o lună m-ai fi uitat complet!

– Nu e adevărat, șopti el. O să-ți arăt că nu e adevărat!

O luă în brațe și încercă s-o sărute. Știind că indiferența e mai eficientă decât împotrivirea, Jennifer rămase nemișcată și închise ochii.

În salon, oamenii așteptau venirea Noului An și începuseră să numere secundele până la miezul nopții. Oare ce-i va aduce anul ce avea să vină?

Aceasta era o modalitate de a întâmpina Anul Nou? se întrebă ea, cu tristețe. În brațele unui bărbat care nu însemna și nu va însemna nimic pentru ea?

Deschise ochii și încercă să vadă printre lacrimi. După câteva secunde, văzu că în hol era cineva.

Logan!

Privirile lor se întâlniră câteva clipe, apoi el se răsuci pe călcâie și se îndepărtă.

Capitolul 8

Trecuse aproape o lună de când Brad, după încă o seară de încercări, înțelesese că Jennifer nu era interesată de el și plecase înapoi în Minneapolis.

Evident, ea nu vorbise cu nimeni despre acest subiect, cu toate că Sheila insistase. Preferase să-i lase pe toți să creadă că lua în considerare oferta lui Brad; era incredibil de ușor, pentru că toți credeau că el făcuse un gest extrem de romantic venind atâta drum doar ca s-o asigure c-o iubește. Iubitul inexistent dintr-un oraș îndepărtat o ajuta să-și păstreze mândria, puternic zdruncinată de faptul că se îndrăgostise de Taylor Logan.

Oricât ar fi încercat, nu reușea să scape de acest sentiment. Părea că-l evită pe Logan la fel de mult pe

cât o evita și el. Adevărul era că lipsea foarte mult, pentru că prezența lui la fermă era absolut necesară.

Trecuse perioada sărbătorilor și a vacanțelor, iar schiorii veneau numai în weekenduri. Carol se descurca singură la recepție, iar Sheila era chemată numai atunci când era aglomerație. Jennifer stătea din nou acasă și mergea la pensiune numai atunci când erau foarte multe rezervări.

Dirk încerca în continuare să intre în grațiile Sheilei, dar se lovea de un zid de piatră.

Adevărul era că Dirk era motivul pentru care Jennifer își prelungea șederea în Jackson. Dacă, printr-un noroc incredibil, Dirk reușea să-i câștige inima Sheilei, Logan era liber! Ar fi vrut să-l ajute pe Dirk, dar sora ei părea hotărâtă să nu-i permită să se apropie prea mult.

În acea dimineață, Jennifer ieși la cumpărături și urma să ia prânzul cu Sheila. Se duse la pensiune și-i zâmbi lui Carol, care o întâmpină.

– Sheila e ocupată?

– Nu cred. E în spate, în birou. Poți să te duci!

Jennifer străbătu holul care făcea legătura dintre recepție și birouri, bătu la ușa surorii ei, dar nu se auzi nici un răspuns. Deschise ușa și observă cu

uimire că nu era nimeni înăuntru. Vru să se întoarcă la recepție, când auzi vocea ei dintr-un birou alăturat.

– De ce trebuie să vorbești din nou de el?

– Pentru că te străduiești atât de mult să-l ții la distanță!

Jennifer recunoscu vocea lui Logan. Nu știa că se întorsese în oraș!

– Ți-am spus că Dirk nu înseamnă nimic pentru mine! insistă Sheila.

– Atunci, de ce nu poți să vorbești despre el pe un ton calm? Am senzația că protestezi prea mult și prea tare!

– Nu vorbi prostii!

– Nu eu spun prostii.

Jennifer îl auzi pe Logan plimbându-se prin cameră.

– Vreau să fii sigură, Sheila. Foarte sigură! Altfel, te vei întreba toată viața „ce-ar fi fost dacă..."

– Nu mă crezi când îți spun că nu înseamnă nimic pentru mine?

Vocea Sheilei era gâtuită, ca și când și-ar fi reținut lacrimile.

– Nu, nu te cred, replică el sever. Va trebui să-mi dovedești!

– Ce pot să mai spun? Ce pot să mai fac?

– Poți să nu-l mai eviți. Dacă te mai invită în oraș, acceptă. Dacă ce ai simțit cândva pentru el nu mai există, înseamnă că poți să stai în preajma lui.

– Nu pot să fac asta!

– Fă-o pentru mine, Sheila.

– Logan, eu...

Sheila nu mai continuă, iar Jennifer era sigură că Logan o luase în brațe. Se strecură în vârful picioarelor până la recepție și reuși să-i spună lui Carol că se ducea acasă, pentru că Sheila era ocupată. Când ieși din pensiune, nu mai făcu nici un efort să-și rețină lacrimile. Nu plângea numai pentru ea, ci și pentru Logan! O forța pe femeia pe care o iubea să se întâlnească în oraș cu fostul iubit, ca să fie sigur că dragostea lor nu era amenințată de vreo fantomă din trecut!

– Jennifer!

Dirk o prinse de mână, silind-o să se oprească. Cu mâna liberă, ea încercă să-și șteargă lacrimile, dar nu se putu ascunde de el.

– Ce-i cu tine?

Jennifer ridică din umeri, încercând să-și recapete respirația.

– Așa fac femeile uneori! Plâng fără motiv...

– Am mai văzut privirea asta a ta. Foarte rar, e adevărat, atunci când credeai că nimeni nu te privește.

Îi înconjură umerii cu brațul și o trase spre el.

– De ce nu-i spui bătrânului Dirk ce s-a întâmplat?

– Nu am ce să-ți spun, se străduí ea să pară convingătoare.

– Hai! Ai fost supărată de când a plecat prietenul tău din Minnesota.

– Cred că da...

– Tocmai mă duceam la pensiune, să mănânc ceva. Nu vrei să vii cu mine? Dacă nu ți-e foame, măcar bea o cafea.

Logan era acolo... Și ce? alungă ea gândul. Nu putea să-l lase să-i conducă viața!

– Bine, acceptă ea repede.

Dirk nu-i dădu timp să se răzgândească, o conduse în restaurant și comandă de mâncare pentru amândoi. Preluă controlul asupra conversației, ajutând-o pe Jennifer să se calmeze și să-și recapete măcar o parte din bunăvoința care o caracteriza.

La un moment dat, Jenny se pomeni uitându-se în ochii lui Logan, care o priveau cu insistență din ușa

restaurantului. Deși simți că inima îi sare în piept, reuși să-și păstreze cumpătul și să discute mai departe cu Dirk.

Logan se apropie de masa lor, schimbă câteva politeturi cu Dirk și refuză invitația acestuia de a li se alătura.

– Ce coincidență să vă găsesc aici! zâmbi el. Tocmai vorbeam cu Sheila că Jenny nu a văzut Grand Tetons. Mă gândeam să mergem săptămâna viitoare, toți patru.

Dirk era la fel de sceptic ca Jennifer, dar acceptă propunerea. Ea nu putu să nu admire modul în care manipula situația astfel încât Sheila și Dirk să se întâlnească, fie și sub supravegherea lui Logan.

– Ce spui, Jenny? întrebă Logan, privind-o cercetător.

Ar fi vrut să-i spună că ultimul lucru pe care îl dorea era să petreacă o zi întreagă în compania lui, dar nu avea tăria, așa că acceptă fără tragere de inimă.

– O să mă interesez în privința vremii și o să vă anunț în ce zi mergem.

– Nu pari foarte încântată de idee, remarcă Dirk când rămaseră singuri.

Ce putea să-i spună? se gândi ea. Că nu voia să facă parte din planurile murdare ale lui Logan? Nu putea să-i spună motivul care se ascundea sub invitația lui!

– Poate pentru că era prea sigur că o să acceptăm, răspunse ea în cele din urmă.

– A avut dreptate.

O privi câteva clipe, gânditor.

– Mă întreb dacă ai acceptat din același motiv ca mine.

Jennifer preferă să nu răspundă, știind că Dirk își dădea seama când mințea.

– Sunt sigură că o să ne simțim bine.

***

Cei patru tineri intrară în biserica de lemn, acoperită de zăpadă. Nu era nimic pretențios în acea construcție și tocmai acest lucru sporea senzația de liniște și apropiere de Dumnezeu.

După câteva minute, în deplină tăcere, Sheila și Logan, Jennifer și Dirk ieșiră din biserică.

– Biserica Transfigurării, șopti Jennifer. Mi s-a părut un nume ciudat, dar acum... E perfectă!

Îl privi pe Logan, cerând amănunte.

– O familie din California care a petrecut aici câteva veri la rând este principala responsabilă pentru strângerea banilor necesari. Biserica a fost construită în 1925 și a fost deschisă tuturor credincioșilor. Mi s-a părut cel mai bun mod de a începe turul parcului.

– Așa e! îl aprobă Jennifer, încântată.

Scurta discuție îi separă de Sheila și Dirk, care urcaseră deja în mașină.

– Sunt foarte multe lucruri de văzut în Parcul Național Grand Teton, dar majoritatea drumurilor sunt închise în timpul iernii. Va trebui să te mulțumești cu ce se poate vedea de pe drumul principal.

– Nu mă deranjează. Poate o să mai venim și altădată...

Știa că e o speranță deșartă și că nu va apuca să vadă munții în veșmânt de vară.

– O să mai venim, Jenny.

Era atâta hotărâre în vocea lui, încât își ridică privirea, uimită. Dar ajunseseră la mașină și, cu o expresie impenetrabilă, Logan îi deschise portiera și o ajută să urce în spate, lângă Dirk. Răceala de la început se topise și Jennifer era sigură că își vor petrece restul zilei într-o atmosferă plăcută, prietenească.

Merseră încet și încetiniră ori de câte ori vedeau un animal sau un copac deosebit. La un moment dat, Logan trase pe dreapta și opri motorul.

– Vedere către Snake River! anunță Logan.

Îi aruncă o privire lui Jennifer, care se afla în spatele lui, apoi îi deschise portiera și o ajută să coboare. Rămase lângă el, așteptând ca Sheila și Dirk să li se alăture, dar Logan o luă de braț și traversară drumul fără să mai aștepte cealaltă pereche.

Pentru o clipă, Jennifer își aminti că scopul acelei excursii era ca Dirk și Sheila să fie împreună, dar alungă repede acel gând. Era o zi perfectă și nu voia să permită nimănui s-o strice! Aruncă o privire scurtă către sora sa, care arăta perfect în costumul negru, cu blăniță albă și cu gluga albă care-i scotea în evidență părul negru ca abanosul. Orice ar fi făcut, Jennifer n-ar fi putut niciodată să fie atât de sofisticată.

– Aceștia sunt munții Grand Teton, îi arătă Logan. Vârful cel mai înalt are 4.075 de metri peste nivelul mării. Acolo, jos, e râul Snake. Pare liniștit, dar nu e întotdeauna așa.

Continuă explicațiile, iar Jennifer îl ascultă cu atenție.

– Îți place această versiune americană a Elveției, Jenny? Nu cred că există în lume un loc mai frumos decât acesta! Poate la fel de frumos, dar în nici un caz mai frumos!

Ea aprobă cu o mișcare a capului, în tăcere.

– Știai că în parc există un lac care-ți poartă numele? o tachină el.

– Numele meu?

– Da, lacul Jenny. De fapt, se numește așa după o femeie din tribul indian Shoshone.

– Povestește-mi!

– A fost soția celui mai pitoresc personaj din această zonă, Richard Leugh, cunoscut și ca Dick cel Curajos. S-a născut în Anglia, dar a luptat în războiul dintre America și Statele Unite, din 1840. Mai târziu, a fost ghid pentru o expediție geologică prin canionul râului Snake. Drept urmare, două lacuri au fost botezate în cinstea lui și a soției sale: lacurile Leigh și Jenny.

Ea simți că povestea nu se terminase.

– Și soția lui?

– Întreaga familie a fost izolată într-o iarnă în cabană. S-au îmbolnăvit de variolă, iar soția lui a murit prima. Leigh a încercat să-i salveze, folosind puținele

lui cunoștințe de medicină, dar în patru zile și-a pierdut soția și cei șase copii. S-a recăsătorit și s-a întemeiat o altă familie, dar a păstrat mereu în inimă amintirea lui Jenny și a copiilor lor.

Tragedia, deși petrecută cu mult timp în urmă, o impresionă pe Jennifer.

– Vrei ciocolată caldă? întrebă Logan, scoțând la iveală termosul pe care-l ținuse sub braț.

Ea acceptă, apoi se întoarse și se uită către Dirk și Sheila. Stăteau la o distanță considerabilă, iar Dirk vorbea și gesticula larg. Când își întoarse privirea către Logan, Jennifer fu surprinsă să observe că pe chipul lui nu se citea nici o urmă de gelozie.

– Presupun că discută despre culorile peisajului, spuse Logan, privind-o pe Jennifer.

– Presupun, încuviință ea, luând cana cu ciocolata fierbinte.

– Te-ai hotărât ce-o să faci?

Ea avu impresia că tonul lui se asprise.

– Te referi la Minneapolis?

Știa foarte bine la ce se referea, dar avea nevoie de timp ca să se gândească la răspuns.

– Și la domnul Stevenson al tău.

– Nu e al meu, râse ea nervos.

– Eu am avut o altă impresie! Dar se vede că ai nevoie de mult timp ca să te hotărăști dacă accepți sau nu cererea lui în căsătorie.

– N-a fost vorba despre căsătorie niciodată, ridică ea din umeri, cu un zâmbet cinic pe buze.

Logan se uita către munți, ca și cum acea discuție nu era extrem de importantă pentru el, dar ultimele cuvinte îl făcură să-și îndrepte atenția către Jennifer.

– O aventură, așadar! comentă el, sarcastic. Prin urmare, încă mai aștepți inelul.

– Poate.

Privirea ei se îndreptă către cuplul de pe partea cealaltă a drumului.

– Poate că aștept ca sora mea să se recăsătorească, înainte să...

– Vrei să spui că te gândești ca, după căsătoria Sheilei, să te întorci la bărbatul acela?

Logan nu-și ascunse furia din glas. Jennifer, în schimb, nu putea ignora că el considera că nunta Sheilei era doar o chestiune de timp.

– Nu mă acuza, Logan, îi ceru ea, ridicându-și mândră bărbia. Nu tu! Te atrage orice femeie pe care o cunoști! Eu sunt cea mai bună dovadă! Să știi

că n-am uitat că, la câteva minute după ce ai sărutat-o pe sora mea sub vâsc, ai încercat să faci același lucru cu mine!

– Îmi vine să...

Ceașca ei de ciocolată căzu la pământ din pricina violenței cu care o zgâlțâi de umeri. Obrajii erau îmbujorați, iar buzele ușor depărtate.

– Asta dovedește ce spuneam! reuși ea să spună, cu vocea slabă.

Din privirea lui dispăruse furia.

– Cred că și eu am aflat ceva, Jenny Glenn. Nu-ți sunt complet indiferent!

– Dă-mi drumul! îi ceru ea

Își feri privirea, de teamă să nu se dea de gol.

– Nu vreau să mă atingi!

– Nu? zâmbi el.

– Nu! Ești un afemeiat arogant, demn de dispreț și te urăsc! N-ai putea să fii fidel nimănui, niciodată! Când mă gândesc cum îți prețuiește Sheila fiecare cuvânt...

– Cred că nu ne cunoști prea bine nici pe mine, nici pe sora ta, replică el, privind-o amuzat. Dar cred că-ți vei schimba părerea, cu timpul.

– Asta crezi tu!

Încercă să strige la el, furioasă, dar nu reuși.

– N-o să mă supun niciodată în fața ta, așa cum face Sheila!

O sclipire de mânie apăru din nou în privirea lui Logan, dar dispăru rapid.

– Într-o bună zi, o să regreți că ai avut o limbă atât de ascuțită, Jenny Logan!

Apropierea celeilalte perechi îl obligă să schimbe subiectul.

– Vreți sandvișuri și câte o ciocolată caldă?

– Bună idee, aprobă Dirk, privind-o cu afecțiune pe Sheila.

Se îndreptară spre mașină, iar Logan, spre surprinderea lui Jennifer, se așeză în spate lângă ea. După ce mâncară, îi dădu cheile lui Dirk și-i ceru să conducă restul drumului.

Jennifer se simțea îngrozitor. Privirile lui Logan, faptul că-i atingea brațul de câte ori voia să-i arate ceva o tulburau peste măsură. Era convinsă că făcea toate astea ca să nu fie atent la discuția dintre Sheila și Dirk, dar nu putea să flirteze cu tot atâta ușurință ca el. Dragostea ei era puternică, profundă, serioasă!

Când Dirk opri în fața casei, Jennifer abia se stăpâni să nu sară din mașină. Așteptă ca el să-i deschidă portiera și-i mulțumi pentru excursie, după care își luă rămas-bun de la Dirk și alergă spre casă. Se simțea urmărită de privirea zeflemitoare a lui Logan.

Capitolul 9

– Bună dimineața, Jenny!

Vocea Sheilei era plină de voioșie, iar halatul albastru, de culoarea levănțicăi, lăsa impresia că plutea prin bucătărie.

– Bună dimineața, răspunse Jenny.

Se uită la halatul ei de saten, spălat de prea multe ori, și oftă prelung. Nu avea nici o șansă să egaleze eleganța Sheilei!

– Am senzația că ziua de astăzi o să fie absolut minunată! Știi cât de mult a trecut de când n-am mai schiat? Cred că anul trecut am fost la schi o singură dată!

Sheila își turnă o ceașcă de cafea și se așeză la masă, lângă Jennifer.

– O să-ți placă la nebunie, Jenny!

– Te rog să încetezi cu numele ăsta! Pe mine mă cheamă Jennifer!

– Nu... nu credeam că încă te mai deranjează! se scuză ea, uimită de ieșirea neașteptată a surorii sale.

Jennifer se liniști repede.

– Cred că m-am trezit cam prost dispusă. Scuză-mă!

– Nu e vorba numai de dimineața asta. Draga mea, ce se întâmplă cu tine în ultima vreme? Parcă nu mai ești tu însăți de când a plecat tipul ăla, Brad. Dar în ultima săptămână a fost și mai evident! Nu poți să-mi spui despre ce e vorba? Noaptea trecută, te-am auzit răsucindu-te în pat, iar acum văd că ai cearcăne sub ochi. De multă vreme vreau să vorbesc cu tine, dar am fost atât de ocupată... Astăzi, însă, sunt liberă toată ziua. Mă rog, aproape!

Jennifer o strânse de mână pe Sheila.

– Ești cea mai bună soră din lume! Nu e nimic grav. Am niște probleme pe care trebuie să le rezolv singură!

– Tocmai asta e! De ce singură? Vorbește cu mine, ca să vedem exact ce te supără.

– Nu, nu se poate, clătină ea din cap.

– E vorba de Brad?

– Parțial.

Își trecu o mână prin păr.

– Cred că ar fi bine să afli că mă gândesc foarte serios să mă întorc la Minneapolis.

– Jenny... Jennifer! se corectă ea repede. Vrei să te duci înapoi pentru el?

– Nu.

– Atunci, de ce? Știu că ai fost foarte nefericită, dar am crezut că te simți bine aici. Copiii sunt înnebuniți după tine! Nu se poate să pleci...

– Nu pentru mult timp. Dar mă simt atât de nefolositoare, de inutilă!

Jennifer ridică o mână, oprind astfel protestele Sheilei.

– Știu că ți-am fost de mare ajutor, dar ar fi bine să găssc o slujbă de secretară. Nu degeaba am pierdut timp și bani la școala aia! În plus, cred că nu greșesc dacă spun că, în scurtă vreme, altcineva va avea grijă de tine și de copii.

Sheila roși ușor.

– Dacă îți faci grijă în privința serviciului, sunt sigură că Logan ar putea...

– Nu! o întrerupse Jennifer, mai tare decât ar fi vrut. Pot să-mi găsesc și singură un serviciu! Dar cred că ar fi bine să mă duc înapoi și poate că... am greșit atunci când am plecat.

Într-adevăr, se dovedise că făcuse cea mai mare greșeală din viața sa.

– Când vrei să pleci?

– Încă nu m-am gândit.

Dar foarte curând, adăugă ea în gând.

– Sper, din motive personale, că vei mai zăbovi puțin.

Sclipirea din ochii ei spunea foarte clar cât era de fericită sora ei. Pentru că îi era mult prea greu, Jennifer preferă să schimbe subiectul.

– Mă duc în oraș. Ai nevoie de ceva?

– Nu, nu cred. Să nu uiți că după-amiază mergem la schi!

– N-am să uit.

Jennifer ieși din bucătărie și se îndreptă spre dormitor, dar Sheila merse după ea:

– Vorbesc serios! Să nu găsești iar scuze, așa cum ai făcut săptămâna trecută, când Logan făcuse planuri!

– Și nu trebuie să îl supărăm pe Logan, nu-i așa? exclamă ea, sarcastic.

– Serios, Jenny! A plănuit ieșirea asta la schi numai pentru tine, așa că trebuie să vii! Te rog să-mi promiți!

– Promit! o asigură ea, înainte să intre în dormitor.

Câteva minute mai târziu, Jennifer ieși din casă, îmbrăcată în costumul de schi, nu înainte de a o auzi pe Sheila strigându-i că trebuia să fie la pârtie la ora unu.

Ultima săptămână fusese un calvar, iar Jennifer era supărată că Logan o silea mereu să fie a patra persoană la ieșirile lor. La început, nu fusese așa de rău și chiar avusese impresia că Dirk are șanse reale să-i câștige inima Sheilei. Dar fusese suficient un singur schimb de priviri între sora ei și Logan ca să înțeleagă legătura intimă și extrem de strânsă dintre ei. Iar noaptea trecută... întrecuse orice limită.

Copiii se culcaseră. Jennifer încercase din răsputeri să adoarmă, dar nu reușise și stătuse în salon până în momentul în care auzise o mașină oprind în fața casei. Rezistase impulsului de a privi pe fereastră până când auzise râsul vesel al Sheilei. Se ridicase repede și dăduse perdeaua deoparte, dar regretase imediat gestul – o văzuse pe sora ei sărutându-l pe Logan și pe acesta îmbrățișând-o cu căldură. Jennifer fugise în camera ei și nu răspunsese atunci când Sheila bătuse la ușă.

Și, în urmă cu doar câteva ore, Sheila mărturisese că ea și Logan urmau să se căsătorească!

Pași pe șosea, fără să se asigure. În secunda următoare, se simți trasă înapoi, exact în clipa în care o mașină trecu la doar câțiva centimetri în fața ei.

– Uită-te pe unde mergi! o ceartă un bărbat între două vârste, încă ținând-o de braț. Puteai să ai un accident!

– Vă... vă mulțumesc! se bâlbâi ea. Mă gândeam la ceva...

– Când trebuie să traversezi? Nu e o idee foarte bună.

– Aveți dreptate, recunoscu ea, tremurând ușor. Vă mulțumesc încă o dată.

De această dată, Jennifer se asigură înainte să traverseze. Se plimbă prin fața magazinelor, fără o țintă anume. Adevărul era că nu avea nimic de făcut în oraș, dar simțea că trebuie să iasă din casă. Păcat că nu putea scăpa de mersul la schi! oftă ea, cu regret.

În fața magazinului de bijuterii, încetini pasul și făcu ochii mari când îl văzu înăuntru pe Logan. Observă cum vânzătorul îi arată un inel, apoi i-l pune într-o cutiuță și îl înmânează. Uimită de ceea ce văzuse, abia găsi puterea să se ascundă, pentru ca Logan să n-o vadă în momentul în care ieși din magazin.

Un inel de logodnă! își spuse ea în gând. Pentru Sheila!

Intră repede în magazinul din care tocmai ieșise Logan și-i auzi pe cei doi vânzători vorbind:

– Diamantele sunt cele mai potrivite pentru un inel de logodnă.

– Logan nu se mulțumește cu ceva ieftin! Piatra aia l-a costat o avere, dar... Mi-a spus că în familia lui există tradiția ca viitoarele soții să primească astfel de inele și...

Vânzătorul se întoarse către Jennifer.

– Pot să vă ajut, domnișoară?

– Nu, mulțumesc.

Tânăra ieși din magazin cu ochii în lacrimi.

***

Când ajunse la pârtia de schi, Jennifer fu întâmpinată de Logan.

– Știi că este ora unu și jumătate? întrebă el, furios.

– Tocmai mi-am dus ceasul la reparat și nu mi-am dat seama că este atât de târziu.

– În ultima vreme, nu-ți dai seama de multe lucruri!

O prinse de braț și o împinse în fața lui.

– I-am spus Sheilei să nu te scape din ochi astăzi!

– I-am promis că vin și știa că o să mă țin de cuvânt!

– După cum te-ai purtat în ultima săptămână, nu m-aș fi mirat dacă n-ai fi apărut!

Se opriră, iar Logan trânti pe zăpadă schiurile ei, pe care le ținuse până atunci sub braț.

– Tocmai mă pregăteam să te caut și să te aduc aici cu forța, dacă era nevoie!

– Iar acum ești supărat pentru că am venit, nu-i așa? Ți-am dat planurile peste cap?

– Nu știu ce-i cu tine!

Își încleștă cu putere maxilarul, semn că era foarte furios.

– Dar să știi că ziua de azi e foarte importantă pentru mine și vreau ca totul să fie perfect! Am crezut că și pentru tine e importantă fericirea Sheilei, dar văd că lucrurile s-au schimbat!

Jennifer își feri privirea, chiar dacă ochelarii negri îi ascundeau ochii. Voia ca sora ei să-și găsească fericirea, dar nu în brațele bărbatului pe care-l iubea ea!

Din clipa în care ieșise din magazinul de bijuterii, Jennifer își repetase în gând că era norocoasă să aibă confirmarea faptului că Sheila și Logan urmau să se căsătorească. În aceste condiții, știa ce avea de făcut și că trebuia să se pregătească pentru momentul în care urmau să facă anunțul. Dar nu era ușor deloc!

Logan îngenunche în fața ei și o ajută să-și pună schiurile.

– Unde e Sheila? întrebă ea, după ce el termină.

– Le-am spus să se ducă sus, pentru că m-am gândit că trebuie să plec să te caut.

Grupul de patru era din nou complet! se gândi ea, cu amărăciune. Și bietul Dirk urma să fie martorul victoriei lui Logan!

Peste câteva minute, cei doi urcau cu telescaunul spre locul de unde începea pârtia. Înainte să înceapă coborârea, Logan rupse tăcerea:

– Sheila mi-a spus că te-ai hotărât să te întorci la Minneapolis.

– Așa e.

– Ai de gând să accepți... cererea în căsătorie a acelui bărbat?

Cuvintele, rostite pe un ton batjocoritor, avură efectul unei palme asupra lui Jennifer.

– Ar avea vreun rost să te rog să mai stai? Măcar pentru Sheila, dacă nu pentru un alt motiv...

Jennifer zâmbi amar în fața aroganței lui. Chiar credea că era suficient s-o roage?

– Jenny...

Era clar că făcea mari eforturi să se controleze.

– Nu-mi spune așa! strigă ea, abia stăpânindu-și lacrimile.

Se răsuci brusc și, cu o mișcare experimentată, se avântă pe pârtie. Știa că mergea mult prea repede, dar ar fi făcut orice să se îndepărteze de bărbatul care, era sigură, era în spatele ei.

– Mai încet! auzi vocea lui.

Oricât de mult îi displăcea să-i dea dreptate, își dădu seama că trebuia să încetinească, așa că merse din ce în ce mai încet și se opri.

– Vrei să te sinucizi? strigă Logan, oprindu-se în fața ei.

Jennifer era palidă, iar genunchii îi tremurau.

– Nu-mi răspunzi, nu? Ca de obicei!

Jennifer continua să-i evite privirea.

– Ba strigi la mine, ba nu scoți nici o vorbă și fugi de mine! Când o să încetezi cu purtarea asta și o să...

– Uite-i pe Sheila și Dirk! exclamă ea grăbită, recunoscând costumul albastru cu alb al surorii sale, pe pârtia alăturată.

Îi făcu semn cu mâna până când aceasta îi văzu. Stabiliră, prin semne, să se întâlnească la baza pârtiilor și-l ascultă pe Logan care-i ceru să meargă încet.

Totul se schimbă într-o fracțiune de secundă – se auzi un strigăt ascuțit, după care Sheila se prăvăli în

zăpadă, rostogolindu-se de câteva ori. Dirk și Logan se repeziră în aceeași secundă către femeia care stătea inertă în zăpadă.

– Sheila!

Apăru imediat un salvamont care o consultă.

– Mă duc să chem o ambulanță și mă întorc imediat cu o targă.

Dură numai câteva minute până când sora ei fu în siguranță, în ambulanță, dar Jennifer avu impresia că trecuseră câteva ore. Ca prin vis, vedea că Logan este mereu în preajma ei, dar atenția ei era concentrată asupra Sheilei.

Jennifer încă tremura când ajunseră la spital. Dirk se plimba cu pași mari prin sala de așteptare, iar Logan completa formularele lungi, interminabile.

Tânăra tresări când simți o mână pe umăr.

– Nu ți-ai băut cafeaua, spuse încet Logan, luându-i din mână paharul. Te simți bine?

Ea aprobă cu o mișcare a capului.

– Sheila?

– Îi fac o radiografie. Doctorul crede că și-a rupt piciorul drept, dar vrea să fie sigur.

Un doctor și o asistentă intrară în sala de așteptare. Cei doi discutară câteva momente, dar Jennifer nu înțelese decât cuvintele „soră" și „logodnic".

– Mă bucur să te văd, Logan! îl salută doctorul, apropiindu-se de cei trei. Deși aș fi preferat să fie în alte condiții... Dumneata trebuie să fii domnișoara Glenn.

Apoi se întoarse către Dirk, care-l privea nerăbdător.

– Domnule Hamilton, eu sunt doctorul March.

Jennifer încercă să se concentreze asupra explicației oferite de doctor, dar nu înțelese decât că era vorba de o fractură.

– I-am dat câteva sedative ușoare, dar puteți s-o vedeți câteva minute, dacă doriți.

Logan o ajută pe Jennifer să se ridice de pe canapea, apoi o conduse până la salonul unde era internată Sheila. Aceasta avu nevoie de câteva minute ca să deschidă ochii.

– Bună, spuse ea, încet. Am făcut-o, de data asta!

– Cu siguranță, zâmbi Logan.

Jennifer abia reuși să dea din cap.

– Nu putem să stăm mult. Dirk e afară și abia așteaptă să te vadă.

– Copiii?

– O să avem grijă de ei, o asigură el. Ne întoarcem mai târziu, când n-o să fii atât de amețită.

Jennifer făcu mari eforturi să-i spună rămas-bun surorii ei, apoi îl urmă pe Logan în sala de așteptare și rămase pe canapea, așa cum îi ceru el.

Rămasă singură, Jennifer încercă să se controleze și să-și adune puterile. Era foarte slăbită din pricina chinurilor prin care trecuse în ultima lună, dar acum Sheila, și mai ales copiii, aveau mare nevoie de ea.

Logan, în schimb, părea foarte sigur pe sine.

– Putem să plecăm? o întrebă el.

În mașină, Jennifer se simți foarte apropiată de bărbatul care o privea cu căldură și simți că prezența lui îi dădea putere.

Când ajunseră acasă, Logan se oferi să-i fie alături atunci când le va spune copiilor, iar ea îi zâmbi ușurată.

– Chiar vrei să intri?

– Sigur. Nici o clipă nu m-am gândit să te las singură.

Copiii le ieșiră imediat în întâmpinare.

– Unde ați fost? întrebă Cindy, pe un ton acuzator.

– Și unde e mami? sări și Eric.

Cu răbdare și mult calm, Jennifer le explică ce se întâmplase. Chiar dacă se speriară, Logan îi făcu să depășească momentul cu bine și, înainte ca Jennifer

să-și dea seama ce se întâmplă, cei doi micuți îl invitară pe unchiul Logan să stea cu ei la masă.

Ea observă cu plăcere că nu insistaseră prea mult, dar își spuse că acceptase doar de dragul copiilor. Cu toate astea, gândul îi făcea plăcere, așa că se grăbi în bucătărie.

Când îi anunță că masa era gata, era foarte mândră de preparatele simple, dar delicioase și atrăgătoare: cotlete de porc, orez cu sos de vin, țelină cu brânză și plăcintă cu ananas ca desert.

Era atâta veselie la masă, încât toată lumea părea că uitase că Sheila era în spital. Jennifer, care stătea în fața lui Logan, nici nu voia să-și amintească și încerca din răsputeri să rețină fiecare detaliu din acea cină perfectă.

– Am uitat să-ți spun, zâmbi Logan când ajunseră la desert. Trebuie să jucăm un joc cu ei, după masă.

– Fetele împotliva băieților, interveni Cindy.

– Serios? râse Jennifer. Cum așa?

– Noi am hotărât, spuseră într-un glas cei mici.

– Vezi? Ce puteam să fac?

– Hmmm... Și ce se întâmplă dacă eu hotărăsc că toată lumea spală vasele?

Cei doi copii făcură ochii mari.

– Nu merge așa! prostestă Eric.

– Cred că e suficient să strângem vasele și să le ducem în bucătărie, afirmă cu tărie Logan. Altfel, Jenny n-o să se joace cu noi!

După două jocuri și scorul echitabil de 1 la 1, Jennifer hotărî că era momentul ca cei mici să meargă la culcare. Logan se oferi să le citească o poveste, în timp ce ea se duse în bucătărie și termină de spălat vasele.

Se simțise atât de bine în acea seară, încât o cuprinse un sentiment de vinovăție. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

– A fost o zi foarte grea, nu-i așa, Jenny Glenn?

Privirea lui era atât de plină de căldură și afecțiune, încât nu putu să-i reziste și nu se opuse atunci când o luă în brațe. Se lipi de pieptul lui lat și oftă prelung când îi simți mâna în păr. Din păcate, conturul cutiei de bijuterii din buzunarul hainei o readuse la realitate.

– Probabil că vrei s-o mai vezi pe Sheila în seara asta, spuse ea brusc.

– Orele de vizită s-au încheiat, dar cred c-o să pot intra pentru câteva minute, spuse el, privind-o cu atenție.

– N-ar fi trebuit să-i las pe copii să te convingă să rămâi la masă.

– Nu ei m-au convins, o corectă Logan.

Vru să se apropie de ea, dar se opri când Jennifer făcu un pas înapoi.

– Trebuie să te odihnești în seara asta.

– Mulțumesc că mi-ai spus cât de bine arăt, răspunse ea, ironic.

– Vin să te iau mâine, la nouă și jumătate. O să ajungem la spital atunci când doctorul face vizita de dimineață.

– O să fiu gata.

– Să mă suni, dacă ai nevoie de ceva, bine? O să stau la mama în noaptea asta. Numărul e în agenda de lângă telefon.

Ea acceptă, dar îl asigură că nu era nevoie.

Avu impresia că nu voia să plece, dar respinse rapid ideea. Probabil că abia aștepta să ajungă la spital!

Mai obosită decât ar fi crezut, Jennifer adormi imediat ce puse capul pe pernă.

Capitolul 10

A doua zi, Jennifer și Logan răsuflară ușurați când văzură că Sheila se simțea mult mai bine și putea chiar să râdă de accident.

Faptul că nu avea nici un inel de logodnă pe deget o făcu pe Jennifer să creadă că Logan hotărâse să aștepte un moment mai potrivit. Răspunse tuturor întrebărilor referitoare la copii, deranjată de sentimentul de gelozie pe care i-l stârnea propria ei soră.

Când ieșiră din salon, o găsiră pe mama lui Logan în sala de așteptare. I se păru ciudat, dar își dădu seama că greșea – Sheila era viitoarea ei noră.

– Vreau să vorbesc ceva cu tine, Jenny, spuse Logan, făcându-i semn să se așeze lângă mama lui. Am discutat cu mama despre asta aseară și a fost de scord, așa că am rugat-o să fie de față când îți spun.

– Despre ce e vorba? se încruntă ea.

Logam trase aer în piept.

– Doctorul March a spus c-o va externa mâine pe Sheila. Pentru că va avea dureri în primele zile, ar fi mai bine ca cei mici să nu stea cu ei. Cred că trebuie să stea cu bunicii lor, soții Jeffries cel puțin o săptămână.

– E o idee foarte bună.

Jennifer era uimită de modul extrem de delicat în care îi vorbea.

– Asta nu e tot. Eu trebuie să mă întorc la fermă, pentru că am de rezolvat câteva lucruri care nu suportă amânare. După cum o cunosc pe Sheila, sunt convins că o să-și facă griji din pricina motelului. Dacă rămâne în oraș, o să fie tentată să se ducă la motel, în ciuda sfaturilor medicilor. Cel mai bine ar fi să meargă la fermă, o săptămână.

– Înțeleg, spuse ea încet.

Simțea că Logan îi ascunde ceva.

– Cred că va accepta, pentru că pot să lucrez eu în locul ei.

– Nu! Mama o să aibă grijă de motel. L-a condus ani de-a rândul și-i face plăcere să fie din nou la conducere. Tu o să vii la fermă, cu Sheila!

– Poftim?!

Jennifer se uită cu ochii mari la Logan, apoi la mama lui. Așa ceva era imposibil!

– Nu se poate altfel, draga mea, interveni doamna Taylor. N-ar fi bine ca sora ta să stea o săptămână la fermă, singură cu Logan. Dar, dacă ai fi și tu acolo...

– Imposibil! strigă ea, sărind de pe scaun. Sheila poate să stea acasă. O să am eu grijă de ea și o să mă asigur că nu pleacă nicăieri, mai ales la motel!

– Nu merge așa, spuse tăios Logan. Știi cât e de încăpățânată! Singura soluție este ferma!

– Nu merg! declară ea, pe un ton sfidător.

– Ba o să mergi!

Logan o prinse cu putere de mână și o trase spre el.

– O să mergi pentru că e vorba de sora ta, care are mare nevoie de tine! Du-te acasă și fă bagajele pentru amândouă. Vin să vă iau mâine, la ora unsprezece. Să nu îndrăznești să nu fii acolo!

Îi dădu brusc drumul, apoi se răsuci pe călcâie și plecă. Îmbujorată și cu respirația întretăiată, Jennifer se întoarse către doamna Taylor.

– Îmi cer scuze pentru purtarea fiului meu, spuse aceasta, cu un zâmbet indulgent. Sunt sigură că n-a vrut să fie atât de dur! Mă tem că a moștenit temperamentul vulcanic al tatălui său.

– Nu înțeleg de ce e atât de important...

– Jenny! Ferma noastră e foarte frumoasă și liniștită. E locul perfect în care Sheila poate să se odihnească și să se relaxeze. Sunt sigură că o să-ți placă.

– Da, și eu sunt sigură.

Știa, în sinea ei, că i-ar fi plăcut orice loc, dacă ar fi fost alături de Logan.

– Te rog, acceptă să mergi cu sora ta! Sheila n-o să înțeleagă de ce refuzi s-o însoțești.

Jennifer se uită repede către Amanda Taylor. Oare înțelesese care erau adevăratele sentimente față de fiul ei? Dar femeia îi zâmbi cu sinceritate.

– Puteți să-i spuneți lui Logan că o să fiu gata la ora unsprezece. Acum să rog să mă scuzați, am multe de făcut acasă!

Își dădu seama că tonul îi era tăios și sarcastic, dar nu-și putea scoate din minte faptul că pierduse încă o bătălie în fața lui Logan Taylor. Acum trebuia să pună la punct un plan – trebuia să reziste o săptămână fără să-și dezvăluie dragostea care-i umplea inima.

***

Jennifer mai puse un lemn pe foc.

Doamna Taylor avusese dreptate când îi spusese că avea să-i placă ferma! Era intimă, plină de căldură, confortabilă – un cămin adevărat!

Logan le explicase că etajul și salonul erau închise în timpul iernii, pur și simplu pentru economie de căldură. Dar pe Jennifer n-o deranjase acest lucru, atâta vreme cât putea să stea în camera de zi, în fața șemineului imens. Mâncau în bucătărie, cu excepția primelor două zile, când Sheila nu ieșise din dormitor. Cele două tinere împărțeau aceeași cameră, dar dormeau în paturi separate.

Lucrurile nu păreau atât de dificile pe cât crezuse ea. Logan era plecat toată ziua și-și petrecea serile acasă, alături de Jennifer. Nu era vorba, însă, de intimitate, pentru că el dădea dovadă de un total dezinteres. Îi era foarte greu să joace teatru în fața lui, dar merita un premiu pentru spectacolul oferit.

Prin ușa deschisă de la dormitor, Jennifer o auzi pe sora ei vorbind la telefon. Nu putea fi decât Dirk, își spuse ea. Suna de cel puțin două ori în fiecare zi, iar Sheila accepta conversațiile cu un calm care o uimea.

La un moment dat, ușa se deschise și intră Logan, cu un vițeluș în brațe.

– Adu-mi repede un prosop mare, îi ceru el.

Intră în camera de zi, în fața șemineului, și începu să-l șteargă cu putere cu prosopul adus de ea.

– Ce s-a întâmplat?

– S-a născut în afara sezonului, iar mama lui l-a abandonat. Încălzește-i niște lapte. În dulapul din dreapta chiuvetei găsești niște sticle!

Jennifer încălzi laptele, îl turnă în sticlă și se întoarse în camera de zi. Știa că era greu să-l facă pe vițeluș să sugă, dar făcuse adesea acest lucru la ferma părinților ei.

În câteva minute, puiuțul reuși să golească sticla.

– Nu credeam c-o să supraviețuiască, spuse Logan, zâmbind mulțumit. Nu pricep cum de nu l-au găsit coioții!

– Mă bucur că s-a întâmplat așa. O să fie bine, nu-i așa?

– Are mari șanse. O să-l lăsăm să doarmă aici, lângă foc, și o să-l hrănim din nou mai târziu. Ce-ai zice de o cafea?

– Sigur că da.

Se duse în bucătărie și reveni peste câteva minute cu o tavă pe care se aflau două cești aburinde de cafea.

Pentru prima dată de când venise în casa lui, Jennifer se temea de prezența și privirile lui Logan.

– Am fost adineauri la Sheila și i-am spus că mâine ar fi un moment foarte bun să facem o plimbare călare și să-ți prezint ferma, spuse el, spărgând tăcerea care amenința să devină apăsătoare.

– Mulțumesc, dar cred că o să refuz, replică ea, controlându-și vocea.

– Te asigur că am un cal foarte potrivit pentru tine.

Chiar dacă nu se uita la el, era sigură că zâmbește.

– O să fiu lângă tine și o să am grijă să nu te trântească!

– Călăresc foarte bine, chiar dacă n-am mai făcut asta de mult. Dar nu vreau s-o las pe Sheila singură.

– N-o să fie singură, spuse el, încet. O să fie cu Dirk.

Jennifer ridică privirea spre el. Un bărbat atât de posesiv accepta ca Sheila să fie singură cu Dirk?

Ca și gând i-ar fi citit gândurile, Logan adăugă:

– Au ceva de discutat și ar fi mai bine să fie singuri.

– Oh!

O reacție nepotrivită, având în vedere că Sheila urma să-i comunice, fără îndoială, decizia ei de a se

mărita cu Logan. Încă un motiv pentru care inelul nu era încă pe degetul ei! Sora ei era prea delicată ca să accepte inelul înainte de a discuta cu Dirk...

– În cazul ăsta, accept să merg cu tine mâine.

– Dacă am stabilit asta, ar fi mai bine să mă întorc la lucru.

Și ieși din încăpere.

În după-amiaza care urmă, Logan se dovedi o gazdă perfectă, iar Jennifer se bucură de plimbarea călare.

Când se întoarseră, observară mașina lui Dirk ieșind din curte, iar ea cercetă curioasă chipul lui Logan. Nu dezvăluia nimic, dar părea neașteptat de calm pentru cineva a cărui logodnică petrecuse câteva ore cu un alt bărbat.

Când intrară în casă, o găsiră pe Sheila în camera de zi, radioasă și extrem de zâmbitoare. Ochii îi străluceau când îl privi pe Logan.

– Ei bine? întrebă acesta.

– Pe mine mă scuzați, mă duc să fac cafea.

Sheila păru să nu observe că sora ei ieșise din cameră.

– Nu credeam că va fi atât de ușor, o auzi pe Sheila spunându-i lui Logan. Nici măcar n-a clipit când i-am explicat. A spus că înțelege și că ar fi fericit să...

Jennifer nu auzi mai mult, dar era suficient ca să-l compătimească pe bietul Dirk. Rămase în bucătărie tot restul după-amiezii, sub pretextul că trebuia să pregătească cina. Când termină totul, era atât de slăbită și avea o durere atât de puternică de cap, încât atât Sheila, cât și Logan insistară să se retragă și să se odihnească. Lacrimi amare îi curseră pe obraji la gândul că cei doi voiau, de fapt, să rămână singuri.

La unsprezece fără un sfert, Jennifer se ridică din pat și, cu grijă să n-o trezească pe Sheila, își puse halatul de satin și ieși din dormitor. Pentru că mâncase foarte puțin la cină, simțea nevoia să bea un ceai și să mănânce un sandviș. Merse în vârful picioarelor până în bucătărie și începu să-și pregătească de mâncare.

Ce ironie a sorții o făcuse să vină aici din Minneapolis! Incidentul cu Brad părea neînsemnat în comparație cu forța destructivă a acestei iubiri neîmpărtășite.

– Credeam că dormi! se auzi la un moment dat vocea lui Logan.

Se răsuci și-l văzu stând în cadrul ușii, îmbrăcat numai în pantaloni. Brusc, deveni conștientă de

halatul scurt care abia îi acoperea pijamaua. Inima îi bătea atât de tare, încât era sigură că Logan poate s-o audă.

– M-am gândit... am vrut să-mi fac un ceai și un sandviș.

– Ai grijă!

Pentru că mâna îi tremura, Jennifer vărsă ceaiul, iar lichidul fierbinte i se prelinse pe degete. Dintr-un pas, Logan fu lângă ea și-i luă cana din mână.

– Te simți bine? Dă-mi voie să mă uit!

Încercă să-și tragă mâna, dar nu reuși. Un fior îi cuprinse trupul; când privirile li se întâlniră, văzu că și Logan simțea la fel.

– Jenny, șopti el.

O mângâie ușor pe păr.

– Jenny!

O îmbrățișă și o lipi de pieptul lui puternic, punând stăpânire pe buzele lui fremătătoare. Gura lui coborî pe gât, trimițând valuri de pasiune prin tot corpul. Știa că ar fi trebuit să se oprească, dar dorea prea mult sărutările lui, atingerea lui, puterea lui.

– Jenny! Te doresc... Cât de mult te doresc!

Cuvintele lui o treziră la realitate.

Crezi că te iubește? strigă ea în gând. E logodit cu sora ta!

– Sheila! Logan, oprește-te, te rog!

Încercă în zadar să se depărteze de el.

– Nu!

– Nu te împotrivi, Jenny Glenn! protestă el încet, căutându-i din nou buzele.

Dar ea începu să-l lovească în piept cu pumnii.

– Ce-i cu tine? se încruntă el. Ce-am făcut?!

– Dă-mi drumul! suspină ea. Bestie! Trădătorule!

– Nu te simți bine? strigă el.

– La fel ca tine!

În cele din urmă, reuși să scape din brațele lui.

– Să nu mă mai atingi! Să nu mă mai atingi niciodată!

Logan deveni furibund la auzul vorbelor ei.

– O să te ating de câte ori vreau!

Prinse marginea halatului și trase cu putere. Materialul delicat se rupse, dar buzele lui se aplecară peste ale ei, cu pasiune și sălbăticie. Părea că nu-l interesează decât s-o posede, cu sau fără voia ei. Când simți că dispare și ultima urmă de împotrivire, Logan o împinse cu putere.

– Pleacă de aici!

Vocea lui amenințătoare o făcu să iasă cât putu de repede din bucătărie.

***

– Jennifer! Ce faci?

– Ce ți se pare că fac? Plec!

– Pleci? Cum adică, pleci? Unde? Cum?

– Cum?!

Jenifer își ridică privirea către ochii albaștri, acum extrem de mirați, ai surorii sale.

– Pe picioarele mele! Sunt în stare să mă duc la mașină. Mașina mă duce la aeroport, iar de acolo iau avionul către Minneapolis.

– Logan știe? suspină ea.

– Nu. Poți să-i spui, dacă vrei, dar n-am nevoie de permisiunea lui ca să plec!

După ce se întâmplase noaptea trecută, Jennifer era sigură că nu-i datorează nimic.

– Bate cineva la ușă, Sheila. Nu te duci să deschizi?

Mergând cu greutate din cauza cârjelor, Sheila deschise ușa de la intrare. Câteva secunde mai târziu, Dirk apăru în cadrul ușii.

– Ce se întâmplă aici, Jenny?

Ea trânti cu putere capacul valizei înainte să-i răspundă.

– Plec, asta se întâmplă! Ai de gând să mă oprești?

– Ești sigură că asta vrei? întrebă el încet, privind-o cu insistență.

Răspunsul ei abia se auzi:

– Da.

– În cazul ăsta, te duc la aeroport.

– Dirk! strigă Sheila. Nu se poate! Jennifer, nu poți să pleci așa! Cum rămâne cu hainele tale, cu celelalte lucruri pe care le ai la mine acasă?

– Trimite-mi-le tu!

Își luă haina, îi dădu valiza lui Dirk, apoi o îmbrățișă scurt pe sora sa.

– O să-ți scriu și o să-ți povestesc totul... cât de curând voi putea.

Îl urmă pe Dirk până la mașină, fără să țină seama de protestele Sheilei. Era mulțumită că n-o întreba nimic și că pricepuse că nu voia să vorbească.

Noaptea trecută, după ce se întorsese în dormitor, știuse că nu mai putea rămâne în casa lui Logan. În nici un caz, după ce se întâmplase! Când îi spusese că o dorește, și nu că are nevoie de ea sau că o iubește, înțelesese că o tratase ca pe o femeie ușoară, pe care o uită în câteva zile. Îl iubea, dar nu într-atât încât să-i permită s-o folosească într-o asemenea manieră!

– Ce ți-a făcut?

Întrebarea o luă prin surprindere.

– Am văzut vânătaia de pe braț, explică el pe un ton neutru, așa că ai putea să-mi spui ce s-a întâmplat.

– Te rog, Dirk! Nu vreau să vorbesc! protestă ea slab.

– Nu trebuie să încerci să-mi ascunzi faptul că te-ai îndrăgostit de Logan, să știi! Dacă nu s-ar fi întâmplat nimic, n-ai fi plecat.

– E o prostie!

– Să auzim...

– M-a sărutat. După aceea m-am înfuriat, și s-a înfuriat și el. A fost puțin cam dur atunci când m-a luat de braț. Nu-i spune Sheilei, te rog! îl imploră ea, cu ochii plini de lacrimi.

– Sheila? Ce contează dacă află Sheila? se încruntă el.

– Și-ar putea face o impresie greșită.

Pentru că Dirk o privea cu o expresie uimită, Jennifer continuă, iritată:

– Știi foarte bine că Sheila și Logan sunt logodiți!

Dirk opri mașina în fața aeroportului și, cu ochii strălucitori, se întoarse către ea.

– Și cum ai aflat că sunt logodiți?

– Nu sunt surdă și nici oarbă! strigă ea, furioasă. În plus, l-am văzut pe Logan într-un magazin de bijuterii când a cumpărat inelul și am auzit-o pe Sheila spunându-i lui Logan că tu ai primit vestea foarte bine.

– L-ai văzut pe Logan cumpărând inelul?

– Da, repetă ea, exasperată. Cum să te fac să mă crezi?

– Am înțeles! Am ajuns la aeroport. Ce faci, pleci sau nu?

– Da, sigur, răspunse ea, mirată de schimbarea lui de atitudine.

– Dacă nu te superi, n-o să intru cu tine. Valiza e destul de ușoară și cred c-o să te descurci singură.

– Da, e foarte bine așa.

Îl sărută pe obraz.

– Mult noroc, Dirk!

– Și ție, Jenny. La revedere!

În aeroport avu parte de o mare dezamăgire – singurul avion pleca la ora patru a după-amiezii, ceea ce însemna că avea de așteptat cinci ore. Resemnată, își cumpără bilet și-și petrecu următoarea jumătate de oră plimbându-se prin magazine.

La un moment dat, îl văzu pe Logan îndreptându-se spre ea cu pași mari.

– N-a durat mult și ți-ai luat tălpășița, nu-i așa?

– N-am fost îndeajuns de rapidă, dacă m-ai prins din urmă!

– Sheila a trimis pe cineva să mă cheme acasă. La puțin timp după ce am ajuns, m-a sunat Dirk și mi-a îndrugat vrute și nevrute, cum că Sheila și cu mine am fi logodiți. Vrei să-mi explici și mie? întrebă Logan, făcând eforturi evidente să-și păstreze cumpătul.

– Să-ți explic?! Dumnezeule mare, ce e de explicat? E adevărat că încă nu i-ai dat inelul, sau cel puțin nu l-am văzut pe degetul ei azi-dimineață, dar știu că o să te însori cu Sheila!

El o cercetă câteva clipe, fără să spună nimic.

– Nu mă însor cu ea.

Scoase din buzunar cutiuța de bijuterii și i-o înmână.

Fu rândul lui Jennifer să fie uimită. Deschise cutia și văzu piatra mică de jad, înconjurată de diamante. Mâinile începură să-i tremure și-i dădu cutia înapoi.

– Nu înțeleg...

– E foarte simplu, Jenny Glenn. Sheila o să se mărite cu Dirk. Nici măcar o clipă n-a existat posibilitatea să se mărite cu altcineva!

– Dar l-am auzit pe bijutier... a spus că este un inel de logodnă.

– Așa e.

Jennifer își acoperi gura cu mâna, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu pună în cuvinte ideea nebunească ce-i apăruse în minte.

– Ieri, discuția dintre Sheila și Dirk... A spus că a primit vestea foarte bine, insistă ea.

– Da, era vorba despre faptul că Sheila o să continue să conducă motelul, cel puțin până când se îmbunătățește situația financiară. Nu mă întrebi pentru cine e inelul?

– E jad, spuse ea, luându-l din cutie.

– Da, ca și colierul. De Crăciun ți-am spus că e imitație numai ca să-l primești. Adevărul e că e veritabil. Este aceeași piatră ca în acest inel de logodnă!

– Logan, pentru cine e inelul?

– Toate miresele din familia Taylor poartă inele de jad. Mă mir că nu l-ai văzut pe al mamei! Până la Crăciun, mama a crezut că acel colier de jad este cadoul meu pentru Sheila. Uite!

Îi atrase atenția asupra interiorului inelului.

– Am gravat ceva – Te iubesc.

– Adică... îmi ceri să fiu soția ta? Logan, să nu glumești cu așa ceva!

– Îți cer să recunoști că mă iubești, spuse el cu sinceritate, mângâind-o pe obraz. Vreau să te aud spunând-o!

– Te iubesc, Logan! Te iubesc atât de mult...

El o luă în brațe, zâmbind fericit.

– Ce s-a întâmplat noaptea trecută? Într-o clipă, erai în brațele mele și mă sărutai, iar în secunda următoare, mă zgâriai ca o pisică sălbatică.

– Am crezut...

Jennifer își ascunse fața la pieptul lui.

– Am crezut că e vorba de o simplă dorință fizică. Ai spus că mă dorești!

– Prostuțo! Te doresc, pentru că te iubesc! Pentru că m-am îndrăgostit de tine din clipa în care ai coborât din avion și mi-ai intrat în suflet. Dar ai ridicat un zid atât de înalt, încât am crezut că n-o să reușesc să-l dobor. Dar a meritat, iubita mea! A meritat tot chinul ca să ajung să te țin așa, în brațele mele!

Ea își ridică privirea și-i zâmbi.

– Am fost o fraieră, nu-i așa? La început am crezut că ești un afemeiat, după care eram convinsă că ești îndrăgostit de Sheila.

– În viața mea nu există decât tu, scumpa mea Jenny Glenn! Cât de curând, numele tău va fi Jenny Glenn Taylor.

– Foarte, foarte curând!

Se ridică pe vârfuri și primi sărutul lui fierbinte.

Sfârșit